

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZEL

2012-08, Ağustos-Eylül
5 TL (KDV Dahil) Kıbrıs 6 TL

yaz

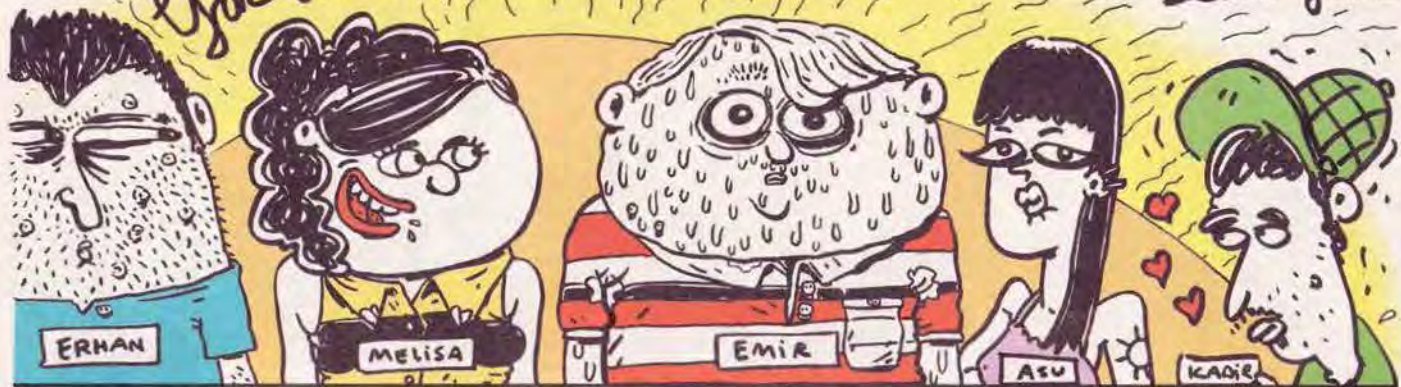

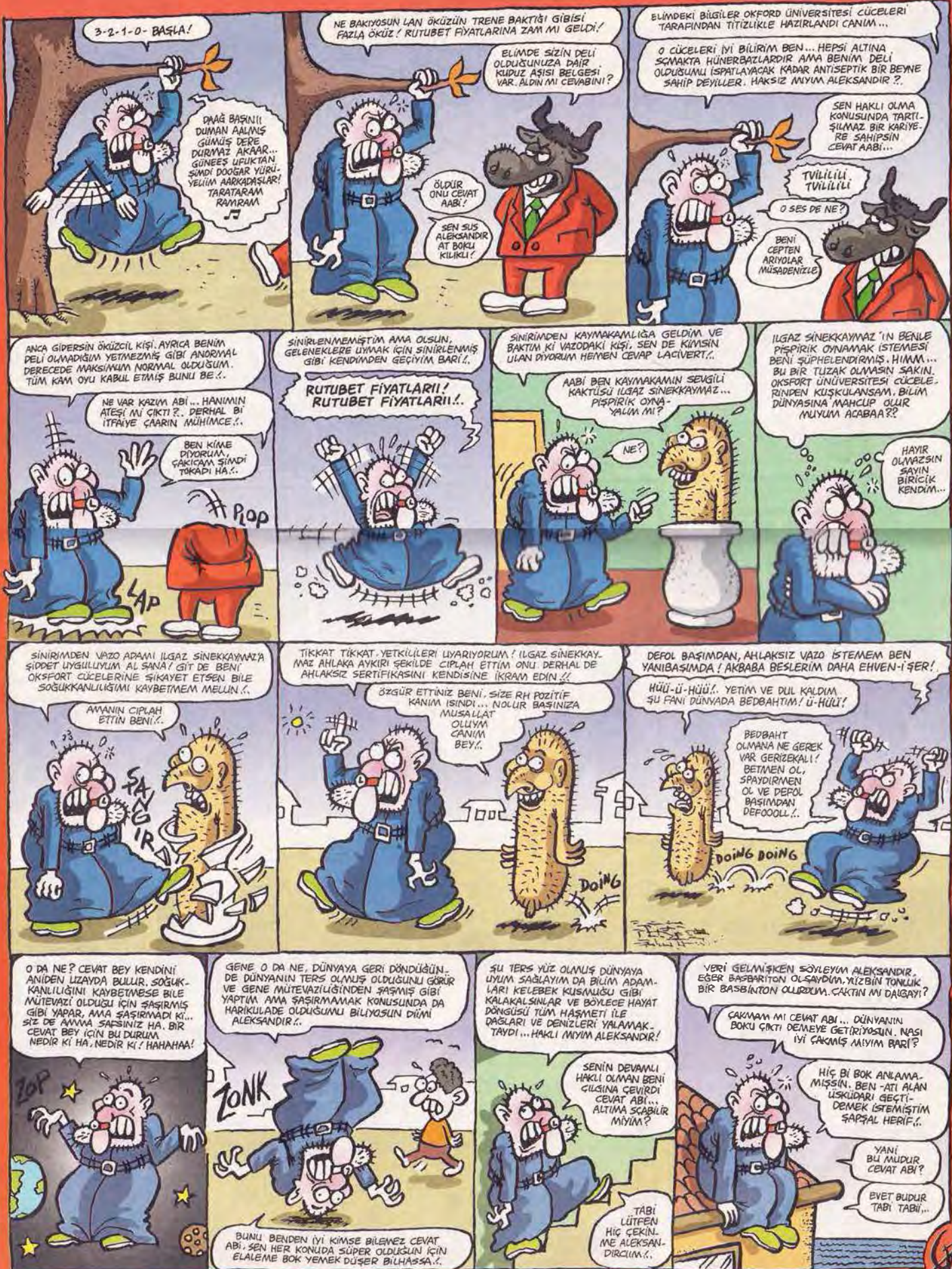
TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Your tatili

Betül Yılmaz

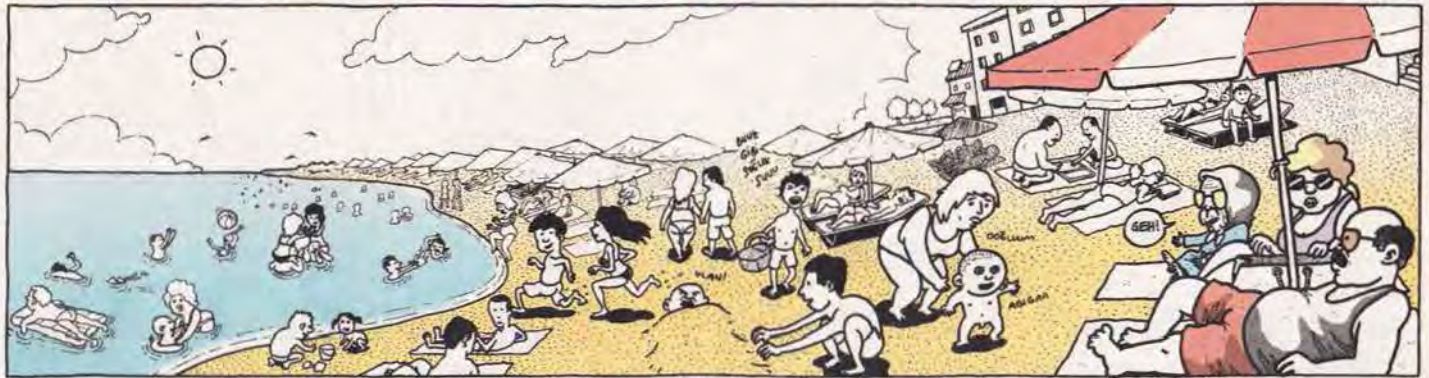

FIKİRİYE TATİLDE

NURİ ÇETİN

OHA DENMEZ BABANNEYE!

nuricetin@yahoo.com

TEE 25 KÜSUR SENE ÖNCE BİR YAZ GÜNÜ

Karikatürçülük ya da mizahçılık öyle dışarıdan görüldüğü gibi her zaman zevkli ve eğlenceli bir iş değil. Davası, mükemmeli, beğenmeyen okur saldırısı, beni yaz, beni çiz tacizlerinin yanında ciddi ölüm tehlikesi de var bu işin içinde. Valla bak... Çiziyorm, göre-cekmiş...

Şimdi çok kalmadı ama derginin ilk yıllarında (Limon zamanı) Fotoroman türünü de sıklıkla kullanıyorduk... Bir senaryo yazar, sonra onu fotoğraflardık. Yine böyle bir zamanda, hikayeye uygun olarak derginin yakınlarında bir lokanta bulduk, sahibinden rica ettik, izin aldık. Ha, bi de yolda bi oyuncakçıya uğrayıp gerçek görünümlü plastik bir tabanca aldık... "Gerekliyordu çünkü..."

Hikayeye göre bir grup arkadaş lokantada 'yiyorlar' işiyorlar, muhabbetin dibine vuruyorlar. Hesap geldiğinde ise kimse elini cebine atmıyor... Çünkü hiçbirinde para yok... Kredi kartıyla ödeseler diyecekmiş ama en az 25 sene önceden bahsediyoruz... Nerede bu kadar kredi kartı? Yani o zamana göre mantiksiz bir şey yok hikayede... Nakit ödemek durumunda ama kahramanlarımızın hiç birinde nakit yok...

Garson hesap beklerken masada sıkıntılı dakikalar... Geçmek bilmez, yem bunaltıcı anlar... Sonunda birisi dayanamayıp elini cebine atıyor... Diğerleri rahatlıyor... Nihayet hesap ödenecek...

Fakat şahıs cebinden cüzdan yerine tabanca çıkartıyor... Ve bu izdiraba dayanamayıp kendini oracıkta vuruyor...

O artık bir nevi kurtuluşu görmüş, fakat diğerleri için işkence tekrar başlamıştır... İşte böyle bir hikayeyi fotoğraflıyorduk... Kim kim vardı, net hatırlamıyorum... Suat Özkan, Çeçen, vardı sanırım... Bikaç kişi daha... Unuttuklarımdan özür dilerim... Teknik arkadaşlar arşivden o fotoromani bulurlarsa ben de hatırlarım, iyide olur...

Hikayede kendini vuran adamı da ben oynuyordum. Neyse şema, biz lokantada eğlence şeması arasında fotoğraf çekinirken, elimdeki tabancayı milletin tutuyorum, sağa sola sallıyorum. Bir haha bir hihi gidiyor...

Sonra birden, anırsızın, anıdan... Rezaforan kapısı debrüdüklük diye açılıyor, 4-5 tane silahlı adam dalyor içeri...

Doğrudan benim kafama dayanıyor bütün silahlar...

Abiler sivil polismişler... Bi tanesi elimdeki oyuncak tabancayı kapıyor...

Ve kopmasıyla, "bu ne lan!" diyerek atıyor elinden... Çünkü plastik, çünkü 30 gram falan...

Artık dışarıdan gören birisi mi ihbar etti ya da oradan geçen sivil polisler keşifliğinden mi gördü bilmiyorum ama içeride silahlı bi tip olduğu duyulunca basmışlar bizi... Anlattık, abim durum böyle böyle, biz mizahçı gençleriz, fotoroman çekiyoruz, şa da falan filan diyoruz... Sonra ikna olup gittiler...

Giderken bana, "oyuncak moyuncak, tabancayı da sallama böyle ortada şey gibi, dağıttık beynini, bok yoluna giderdin" diye nasihat ettiler... Bir suçlu, bir terörist yakalamamı umuduyla gelip hayal kırıklığı ile gittiler... Bi tanesinin "eaten bade şans olsa" demesinden anladım bunu...

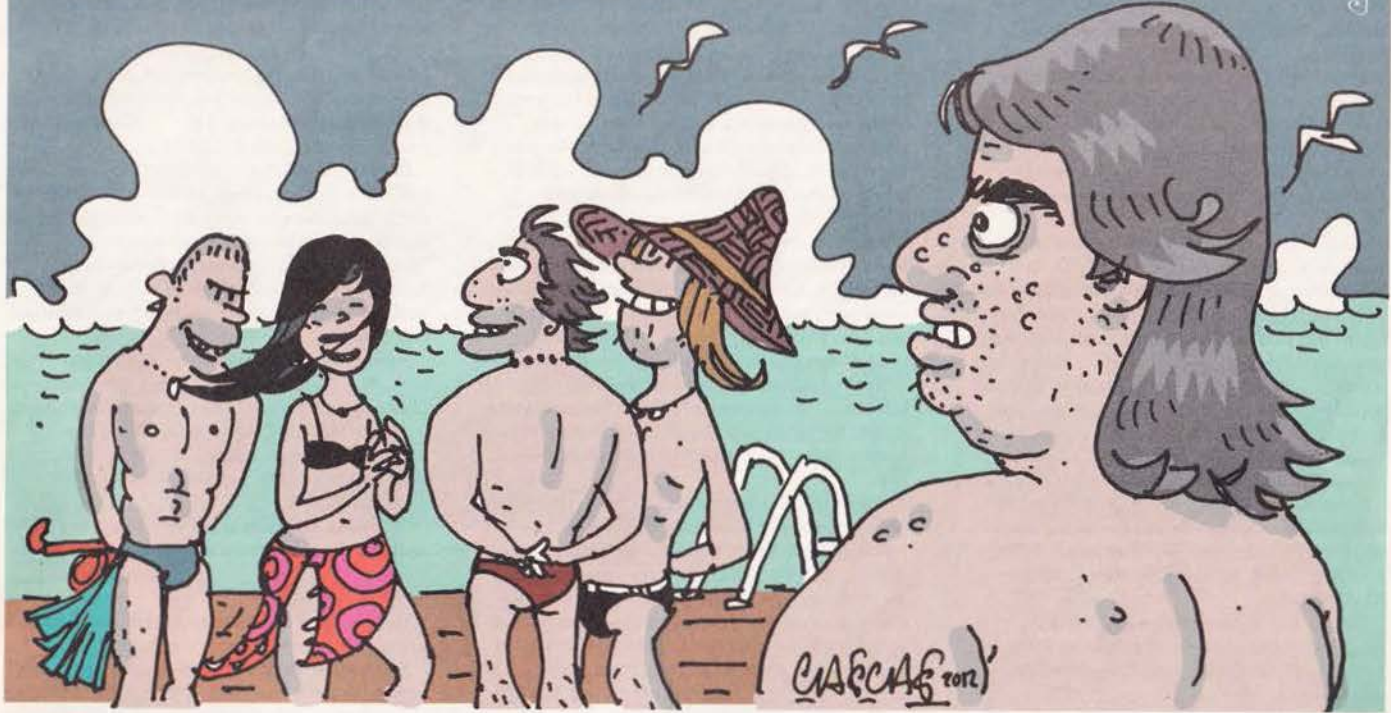

Genelik işte, o zaman buna da güldük eğlendik ama sonradan daha olgun kafayla düşündüm... Lan hakikaten, onlardan biri tetiğe bassa şimdi esamem okunmayacaktı ha, diye... Kendime bu kıssadan bi hisse çıkardım mı peki?.. Ne biliyim...

BİR YAZ NOTERİ...

Atilla Atalay

"Konuşmak..." Eskiden öyle deniyordu. "Şule'nin konuştuğu var" Öyle "çık-mak" efendime söylüyim "flört etmek" falan asla yoktu yani. Konuşmak dediğin de mahalle arasında kaçak köçek pek kolay olmuyordu.

Çok acayip bakıştırdık ama.

Ben gözlerimi ayırmadan Canan adlı bir kıza bakıyordum mesela. Kankam Oğuz'un da bir bakıştırdığı vardı: Oya ve Rana kardeşler. İkiz oldukları için Oya'ya da Rana'ya da aynı muhabbetle bakıyor. "seninki kim?" sorusuna bazen Oya, bazen de Rana diye yanıt veriyordu.

Ben okul için kızıl pulu satmak dışında bir türlü gerçekten konuşamadım Canan'la. Mavi pırıltılar saçan uzun siyah saçlarıyla, balkona çıktığında dalgalanan pembe eteğini giyip yıllarca rüyalarımdaya dolaştı.

Sonra zaten, önce Oya ve Rana kardeşler ardından Cananlar mahalleden taşındılar. Oğuz, o yönde bakmaya alışık olduğundan, ikizlerden boşalan daireye taşınan Nesrin'le bakışmaya başladı.

Nesrin tam da bakışılacak kızdı... Taşınır taşınmaz önce ben görsen ben bakıştırdım yani. Bir kere ünlü Rumen jimnastikçi Nadia Comaneci'ye benziyordu. Bu dediğim jimnastikçi, tek kanallı TV döneminde, ülkemizde de ilk kez topluca izlenen olimpiyatlarda yaptığı hareketlerle tüm dünya da ün kazanmış; Türk erkeklerinin futbolcu ve boksör dışında adını yanlışsız söyleyebildiği, tek yabancı kadın sporcuymuş.

Nesrin'in Nadia'ya benzerliği öyle boydan postan, surattan simâdan değildi yalnız. Kendisi, tıpkı Comaneci gibi "lastik kız" ünvanını alabilecek tuhaf beden hareketlerini Allah vergisi bir yetenekle kusursuz olarak yapabiliyordu. Kızların beden derslerini okul bahçesinde yaptığı bahar günlerinde, yerde güvercin zerafetiyle zarif taklalar atıyor, çimlerin üstünde acayip hareketlerle ayağını arkadan alıp omzuna koyuyor, sonra görünmeyen büyüül bir trampolinde zıplayıp burğu burğu yere düşüyordu. Yoldan geçenler dahil hep beraber öylece bakakalıyordunuz.

Oğuz ekstradan bir eriyordu yalnız. Pek bunaltıyordu Nesrin aşkıdan. Kendi ergenliğimden bile

bezdiyordu beni. Hakikat nası fena bi şeydi lan ergenlik, koşarak çıkmak istiyordu insan.

"Git konuş işte, açıl kıza olm..." diyordum Oğuz'a... "Nolcak lan, kız seni yiyecek mi? Zaten okulda az biraz konuşmuşluğunuz var. Git bi mevzu aç, ağzını ara, olmazsa olmaz" Oğuz ise Caner Müzikeyi'nde plaklardan çektiği karışık kasedi geri sarıp İlhan İrem'in o parçasını, ilk sigaralarını kahırlar içinde içerek dinliyordu. Hani "Sazlıklardan havalanan bir ördük gibi sesin" diye başlayan:

(...) Sensiz ben yolumu bulamam... Haykırmak istiyordum. Konuşamıyorum Konuşamıyorum Konuşamıyorum Konuşsam göz yaşlarım beni boğacak. Biliyorum. duyuyorum. görüyorum Konuşamıyorum...)

Sonra konuştu ama bigün. Yalnız nasıl olduğu önemli tabi. Nesrin evlerinin gözden uzak arka bahçesinde kamı yerde iki ayağını tersten omzuna alıp elleriyle kavramış, beşik gibi sallanarak o tuhaf jimnastik hareketlerinden birini yapıyor. Başçe duvarına tünemiş Oğuz'u görünce hiç istifini bozmadan, çimenin üstünden doğru "Nabeer" demiş buna.

Bizimki önce "lan kız böyle kendini düğümlemiş tıngır mıngır sallanırken ben buna nasıl açılıcam?" diye düşünmüş. Sonra bütün cesaretini toplayıp kendince mevzuuya girmiş.

"Ya hiç işte" demiş. "Benim de canım sıkkın. Bizim sınıftan Berna var ya, işte ona arkadaşlık teklif ettim, kabul etmedi."

Ağzı anyomuş Oğuz. Hani böyle konular bir açılırsa devamı gelir, belki hani yani, ordan... "Senin konuştuğun var mı?" filan denirken...

Oğuz Nesrin'den gelecek tepkiyi dikkatle beklerken kız birden kendini çözmeye başlamış. Ofllayp pufllayarak kollarını bacaklarını birbirinden ayırdığı sırada, böyle nefesini bırakır gibi felan bir sesle karışık, belli belirsiz,

"Ben olsam kabul ederdim" demiş.

Fakat... Oğuz bir türlü emin olamamış. Kız kendi düğümünü çözerken bir ara kafası kalçalarının altında kaldığından ağzını da göremediği için laf hepten gürlütüye gitmiş.

Hemen atılıp "Sen demin ne dedin?" diye sorduğunda ise Nesrin gözlerini kaçırmış,

"Yok, bişey demedim." diyerek konuyu kapatmış.

Sonraki günlerde el ele veip neredeyse Oğuz'un boynunu kırmaya kalkıştık. Oğuz, benim yardımımıla kendini Nesrin gibi halının üzerinde düğümleyip, tam çözülürken nefes vererek "ben olsam kabul ederdim" demek suretiyle bilimsel bir deney yapmamızı önerdi. Bakalım o an çıkan ses Nesrin'inkiyle aynı mı olacaktı?

"Ah lan!" den sonrasi duyulmuştu fakat, Oğuz iki ay boyunca ağrıları içinde kıvrılırken ekmeğine bile Voltaren sürüp yedi.

Böyle böyle, bir boyun kırığı tehlikesi ve birçok kalp kırığıyla az daha büyüydük biz.

Oğuz Hacettepe'ye tıp okumaya gitti, ben ise silme erkek dolu bir yüksek amele okulu olan inşaat fakültesini kazandım.

Üniversitedeki ilk yaz tatilinde Oğuzlar'ın Şarköy'deki yazlığında buluşmaya karar verdik. Ben bir hafta önce gidecektim. Oğuz son sınavının ardından gelecekti.

Aynı müteahhidin yaptığı bir çok Marmara sitesi var Şarköy'de. Marmara Bir, Marmara İki... Beş... On... Öyle gidiyo. Marmara Üç'teki Oğuz'un evine gidip yerleştim. Daha ilk gecedem, uykusuzlukla karışık Şarköy tatlı şarabı bi güzel çarptı beni. Restoran dönüşü hepsi birbirine benzeyen yatay TOKİ gibi Marmara Siteleri arasında kafam hepten karıştı. O vakitler cep telefonum felan da olmadığı için Oğuz'a telefon açıp "Ben hepten kelle oldum, Marmara kaçtı lan sizinkisi, kapısı nerde?" diye de soruyordum.

Her neyse... Bir süre Marmaralar arasında dolaştıktan sonra, kafamı toplamak için gidip karanlıkta kuma oturdum. Hanımeli, yasemin ve iyot kokuyor, ay şavkıyor, dalgalar Atlantis Radyosu'ndan hiç duyulmamış dingin parçalar çalıyor, gökyüzü en güzel gök cisimlerini seçip de dizmiş vitrine, herşeyi unutup kumlar üzerinde bir cisim olası geliyor insanın, vay göz kapakları bu kadar mı ağırmış, üzerine kumdan kalelerin dev kapıları kapanıyor.

Rüya mı bilemedim. Denizin karanlığından pata pata küçük bir tekne yaklaşıyor. Kıyıya yaslanmaya yakın motor durdu, bir süre daha kendi kendine geldi tekne. Tam burnunda pembe etekli.

uzun siyah saçlı bir kız var. Tekne kuma oturunca elinde terlikleriyle gülerək sıg suya atladı, sonra küçük bir çığlık attı. İkrar kahkaha. Teknedeki çocukla bişeyler konuştular, çocuk kürekle tekneyi kumdan kurtarıp bağlamak üzere açığa götürüyor. Kız bir süre onu izledikten sonra beklemek için herhalde, kumdan geçip rıhtımdaki elektrik direğinin oraya, banka doğru yürüyor. Karanlıkta beni görmedi. Oysa şu an onun yüzünü direğin ışığı aydınlatıyor. Ben de kendimi göstermeye karar verdim, konuşasım tuttu. Pembe etekli, siyah saçlı kıza kelle kafa seslendim;

"Bakar mısınız, Marmara kaç nerde acaba?"

"Marmara kaç mı? Nası yani Marmara kaç nerde?"

Güldü. O ikrar edince sorunun ağzımdan nasıl çıktığını anladım. Çok saçmaydı lan. Bu "taılı şarap" denilen saçma sıvı beyinin nerelerine çalışmıştı böyle... Ayağa kalkıp kumları silkel-erken "çok pardon" dedim. Kız karanlıkların arası-na karışıp kayboldu.

Ertesi gün daha saçma bişey oldu ama. Ve olan şeyin herhangi bir mantıklı açıklaması yok. Çok kasarsak; bilimsel olarak, ergen erkeğe dair bir hormonal delilik ya da toplum baskısından bunalan bireyin infilaki felan diye açıklayabiliriz.

Havlumı semiş deniz kenarında duruyordum öyle. kumda kitap okuyamam ben; ileride demirli, tıhaf tekne isimlerini okuyordum: Renan 2, Hıçın, Muzaffer, Orfoz, Şebnem Reis, Kuma, Mumi, Keyf&Keder.

Derken, dün geceki pembeli kız siyenin diğer gençleriyle beraber iskelede belirdi. Önce dün gece kumsalda gördüğüm şeyin bir rüya olmadığını anlayıp için için sevindim. Sonra azıcık bi utandım, çok saçma bi soruyla mevzuuya girmiştim. Üstüne üstlük karanlığın arasından sazlıklardan havalanan bir öküz misali bağırıp kıızı korkutmuşum. Az düşününce rahatladım ama karanlıkta yüzümü tam olarak görememişti. Ayrıca ben sabah kalkıp cillop gibi tıaş olmuştum. Bu halimle benim dün geceki öküz olduğumu zaten anlamazdı. Olsun ben anlatırdım. Hazır böyle tıaşlı, yakışıklı filankene bir vesileyle yanına gider "selanı" derdim. "Ya dün gece böyleyken böyle oldu." Durum komik esareti. Güldürdük. Sonra kumu kumuyı açardı. Bütün bunlar bok olurdu fakat. Ben gidip nasıl konuşa-caktım ki kıza. Ahahaha... Güldürmiydimi kendimi.

Gündüz daha bir güzeldi yalnız. Siyah bikinisinin üzerinde kırmızı pareosu, ilk aşkım Canan'inkine benzeyen mavi pırlıtlar saçan uzun, simsiyah saçları ve Brezilya dolaylarından bir kalçası vardı.

Gelgelelim, yenge yalnız değildi. Yanında Marmara Üç, dört, beş Allah ne veriyse artık, cümle sitelerin atletik, yılan gibi bronz evlatları dolanıyordu. Bütün kış masa başında "kolon, kiriş hesapları, çelik çatı detayları" hafızlarken tam yağlı ezine inek peyniri kıvamına gelmiş kendime bakıp,

onlardan tarafa bakmaktan vazgeçmiştim.

Bakılmayacak gibi değildi fakat. Site gençliği felaket eğleniyordu. Şen kahkahalar, nazlı küçük çığlıklar, binbir ışık kırmısıyla patlayan su sütun-ları, birbirine karışmış güneş yağı parfümlerini deniz ve yosun kokusuyla harmanlayıp taşıyan tatlı bir rüzgar... Tüm bunlara bir de binyemede ışık hızıyla tur atan bir takım honnonlar eklenince, o tarafa doğru gitnem gerektiğini ısırtla söyleyen büyüü bir çağının eikisi altına girdim. İskelenin başına vardığımda, site gençleri hepten coşmuş gülüşerek birbirlerini denize itiyorlardı. Ben ise Ezine'den Brezilya dolaylarına uzanan o iskelede, o büyük çağrıya uymuş anfibik bir zombi gibi yürümeye devam ettim.

Bir ara, herkes birbirini suya itti. Brezilya dolay-larından kalçası olan kız iskelenin ortasında, öylece bir başına kaldı. İşte o sırada ben tahta iskelede aniden pata pata koşmaya başladım. Koştum, koş-tum ve oracıkta durup duran kıızı denize ittim.

Bunu niye yaptım, hala bilmiyorum. Bir tanışma vesilesi mi olacaktı, kız suya düşünce "ben dün bilmem ne" mi diyecektim? Neydi? Nedendi ulan, neden? Bu soruyu sonraları kendime binlerce kez sordum. Ama o an bunları hiçbirini düşünemiyor-dum.

İtliğimde kız, o deminki nazlı küçük çığlıklara benzemeyen hırıltılı, ürkmüş, tıhaf bir çığlık atarak iskelede kaydı. burkulma momentine uğramış bir kiriş gibi kendi eksenini etrafında burkulup eğilerek kolları havada önce iskeleye düştü, daha sonra acıyla bağırarak suya devrildi. O dakkada elim ayağını boşaldı, ben de yan taraftan suya atlamak, düşmek, kaçmak, yerin dibine girmek, kaybolmak arası bir hamle yapıp kendimi bıraktım.

Bir süre iskele altına saklanıp olup biteni izledim. Sudaki arkadaşları hemen yardımına koştu-lar. Kafasından oluk oluk kan geliyordu. Ben de kafamı iskelenin altında suya daldırıp kendimi boğmak istedim. olmadı. Arkadaşları bir telaşla kıızı denizden çıkarıp hastaneye götürdüler. İskelenin üstündeki ayak sesleri günlerce beyn-imin içinde yankılandı durdu. Saatler sonra iskelenin altından buraş buraş çıktım. Koşarak gidip kendimi eve kilitledim.

Geceleri gizli bir gölge gibi bakkala filan gidip kız hakkında bişeyler duymaya çalışıyordum. Acaba durumu nasıldı? Ama hiç kimse bu konuda konuşmuyordu. Eğer kıza ciddi bişey olduysa bit-tiydim ben. Rüyamda kendimi niyeyse Brezilya bapisanelerinde görüyordum. Arkadaşım Oğuz, rüyamdaki Brezilyalıların "Los Haydaros" dedik-leri kocaman bir sopayla kafama kafama vuruyor-du. Mahkemeler, hastaneler, kızla kesmiş deni-zler... Kan ter içinde uyumay merdivenleri dinliyor-dum. Gerçi günlerdir ışık yakmıyor, pencerelerden uzak duruyordum ama yine de bir şekilde

Marmara Üç'teki barmacıyı bulmaları uzun sürmezdi. Gidip jandarmaya teslim olsam bu bir suç kabulü olacaktı. Halbuki kazaydı işte lan yani.

"Ben... Ben, kafasını yarayıp, öldüreyim diye kıızı suya itmedim ki, Şaka yani... Şaka gibi... Tam tersi seviyordum ben onu, yani uzaktan doğru sevmiştim. Zaten o yüzden ittim herhalde..."

Yok ama be, bu ne acayip hikaye, böyle bişey anlatılır mı jandarma komutanına... Bir ara kaçıp gideyim diye düşündüm ama otogarda yakalan-mam daha da saçma olacaktı. Napıyımı lan ben? Oğuz adisi de yoktu ortalıkta.

Dördüncü gün filandı herhalde. Gece yarısı kuy-tulardan kaçak kaçak bakkala gidiyordum. Sahilde site gençleri koca bir ateş yakmış etrafında şarkılar söylüyorlardı. Kuytuda durup bakınca onu gördüm. Ateşin ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Kafasında fazla büyük olmayan bir sarğı bezi vardı. O an için, dünyada gördüğüm en anlamlı, en güzel yüzdü.

Sonradan Oğuz geldiğinde bir akşamüzeri karşılaşık. Yammıza geldi, Oğuz'u tanyormuş. Olup bitenden habersiz Oğuz "çocukluk arkadaşım Uğurhan" diye beni tanıttırdı. Adı Pınarmış. Laf arasında gözümdeki güneş gözlüklerini asla çıkar-madan geçmiş olsun. başınıza ne oldu böyle?" diye sordum.

"Marmara Sekiz'den çocuklar itti hayvan gibi," dedi. İki site arasında bir maçtan kaynaklanan husumet vaimiş. Hep kavgalar olunmuş böyle. Ayıymış onlar.

Geçmiş olsun derken gözlüklerimi çıkardım ama gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Şimdi yıllar sonra deli sıcak ağsıos gününde bir noterin huzurundayız. Ben ve eski arabamın alıcısı Vahap Bey, Noter'e evrak imzalatıcaz. Bir ara Noter hanımı dikkatle yüzüme bakıp

"Sizi bir yerden tanıyor muyum?" diye sordu.

Ben de ona baktım dikkatle. Sazlıklardan bir ördek havalandı yine ürkek, şaşkın, kararsız: "Bilmem" dedim. "Ben sizi hatırlayamadım." Bir süre daha dikkatle bakıp sonra önündeki kağıt-ları imzaladı. Saçları hala mavi pırlıtlar saçıyor-du.

Az daha geçti zaman, şimdi ise bir mavi tur tek-nesinin korkuluklarına oturmuş Oğuz'la etrafa bakınıyoruz. Anlatıp anlatıp ilkençliğimizi pek güldük kendisiyle... Oğuz bir ara

"Sahi lan, bi de sen kel kalmaktan çok korkuyo-dun olm o zaman" dedi.

"Kel değil ama yalnız kaldım" dedim pispis gülerək "Bak Allah'ın işine."

Sustuk biraz. Teknenin demirlediği koyda bilmemkaç bin yıllık bir medeniyetin kalıntıları görünüyordu. Boş boş o tarafa bakık bir süre...

"Hayat o kadar kanşık değilmiş esasen" dedi Oğuz. "Haybeye o kadar tırmalamıyacakmışın. Düşünsene, sen altı üstü biriyle konuşucan; bin türlü incelik peşinde, 'Söyle mi desem, böyle mi olsa' diye tıhaf hesaplar yapıyorsun. Sonra salağın biri çıkıp senin o konuşmalara kıyamadığın insana ezberden iki laf ediyö, hop... Alıp götüriyo..."

Yine sessizlik oldu. Biz kır saçlı iki çocuk, ilk-geçliğimizin, acıklı, çaresiz, azarlanmış suskun-luğunu düşünüyorduk. Aklımızdan kızlara yazılmış kötü şiirler, gizli den kuytuya bırakılmış aşk mektupları, içip kederlenmeler, susup ağlaş-malar geçiyordu. Tekne hafif bir rüzgarla bulun-duğu yerde usulca dönüyor, koyda define için yağ-malanmış anık ias mezarları, içlerinde kimbilir kaç eigen ölüsünü saklamantın büyüü heybetiyle hala aynı güneşin altında duruyor. Oğuz'un küçük kıızı Zeynep uzaklardaki sivilceli bir oğlana SMS atı-yordu.

Neden sonra "O değil de moruk" dedim Oğuz'a "Brezilya dolaylarından kalçası olan kıızı bugün birinde bilmenkaçıncı noter olup da karşıma çık-masına ne diyosun?"

Oğuz sağı atlamak üzere gözlüklerini çıkarırken "Ne diyebilirim ki abi" dedi; "Onun bedeni, onun seçimi." Gülerək kendini sulara bıraktı...

Erhan Candan

Ben de sevdiğimdeki herkesin inandığı gibi, artık ufaktan ufaktan siyirmiş olduğuma ikna olmaya başlamıştım...

Hatta dostlar arasında şahit olduğum şu tip muhabbetler sıkça yer almaya başlamıştı hayatımda...

Bem mo-fortlu küçük bi kayık al-mıştım... isim gü-cüm bütün gün kayık. hanede takılıp, bi çok kişiye göre fay-dasız işlerle meşgul ol-maktı...

Teknenin sağını solunu tamir ediyordum, rengini değiştir, değişti, pıydırdım, kenarına bişey çiziyordum...

Balığa çıkıyordum...

Bütün arkadaşlarımı bir şekilde bir mevkide büyük şirketlere kapagı atma nın peşinde...

Çok kızıyor bana... Yaptığım işlere, yaşadığım hayata... İnsanın amacının para kazanmak, eğlenmek ve lüks bir yaşama ulaşmak amacından başka birşey olmadığına emim...

Tüm dilleri ve reklamlarıyla, tüm bir yaşama biçimiyle üzerime gelen sosyal hayatın tam beni çöktürmek üzere olduğu böyle bi zamanda bi çay bahçe- sinde karşılaşılıyorz ustayla...

Yaşadığım hay tın doğru bi hayat olduğunu bana ilk defa söyle- yen o...

İlk defa sabah balığa çıkmanın bütün gün kullandığı bi kayıkla denizde ya da kayıkhanede takılmanın göce sahillerde yatanın tuhaf birşey olmadı. gini bütün bu yaşa- ma biçiminin hiç de kötü yaşamı anlamı na gelmediğini söyleyen kişi...

Doğada çok daha bol vakit geçirdim!..

Ve çizdim!

Benim için Leman Dergisi dönemi böyle başladı!..

Bu karikatürler öyküler gayet başarılı!.. Çizgi espri kalitesi nin biraz gerisinde şimdi!..

Leman der. gisi orta. mında ça. lışan her usta çizir ustamın yıllar önce söylediği o kafa açıcı cümlelerin benzerlerini her an patlatı. cak nite. likte...

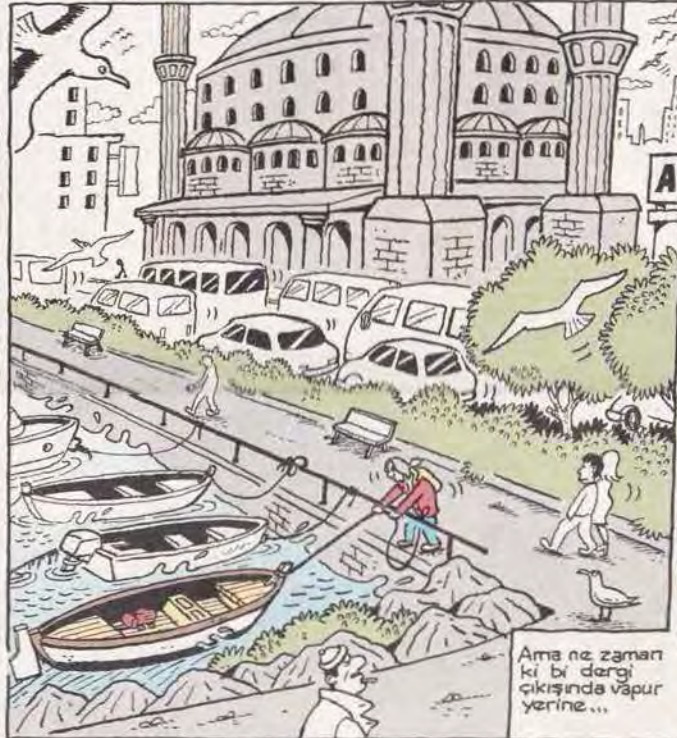

Burada, bu or. tamda doğaya kurdu. gum il. ki. ki. bir sıkıntı duyma. dan keyif. le payla. ş. tım çiz. lerle...

Bırakın bir kerecik plasun deli diye nitelenmeyi, ömrümüz ilk defa ba. lı. kçı olmaya bi misafir sabah saat 5'ye tekneye geldi. balık tutmaya. Ustalık gençliğim boyunca hayranı olduğum büyük bi çizirdi bu kişi.

Sıcak... Yoldan geldim yorgunum, ama derhal denize gidesim var. Acayip özledim tasasız, amaçsız, karpuz kabuğu gibi suyun üstünde durup durmayı. Terliklerimi giyip hoop, dışarı... Yaz ne güzel bişey he mi? Çorap yok, bot yok, bağcı filan yok. Sadece terlikle dışarı çıkabiliyosun. Giy terliği, fısıdı fısıdı, acelesiz yünü git nere gidiyosan. Yaz. bana deniz ve terlik demek. Ve ben tatilsiz kaç yıldan sonra ilk defa terliklerimi giymişim, denize doğru yürüyorum. Daha ne olsun. Ohmiş...

Evden çıkıyorum. Azbiraz ilerde, beyazlığı göz kamaştıran genç bir turist, hiç güneşlenmemiş besbelli, bir yerlere giden dolmuşların durağını soruyor. Bilmeyim akçaoglan, buraların yabancı-sıym ben de, inan hiç bilmiyorum. Ben de turistim; yerli turist... 'Ayem e turist', diyip uzaklaşıyorum. Gün görmedik akçaoglan.. belli ki daha yeni gelmiş bu beldeye, niye hemen çantasını sıtlamış başka yere gitmek istiyo ki acep. sevmemiş mi burayı? Bakkalın önünden karşıya geçerken bakıyorum.. gerçek yerli bulmuş akçaoglan, turist olmayan hakiki yerli, dükkanının önünde oturan bakkala soruyor: 'Wer iz di dolmuş to di hede hödö?'... Bakkal emmi, kelimeleri tane tane bağırarak söylemek suretiyle. tee yolun karşısından duyuyorum.. dolmuş durağını eyice tarif ediyor akçaoglan.. 'Baarak konuşan amca ve turist'... Oooh, tam da 'Bizim millet de şöyle, bizim insanımız da böyle' geyiğiyle beslenen bi söbünün ağzına layık, muhteşem bi sahne: 'Yeaaaabi bizimkiler hep turiste baarak konuşuyo. Sanıyo ki baarınca turist anlayacak, ahaha mahaha'... Mehhh.. Halbuse gözlemlediğin kadarıyla, bangi ülkeden ve kaç yaşında olursa olsun, birbirinin dilini bilmeyen her insan anlaşmak için aynı yöntemden medet umuyor: 'Tane tane diyim diyce-mi.. bir de baara baara söyledim miydi, işte o vakit beni kesin anlar!'.. Öyle sanıyo. Neden öyle sanıyo peki?.. Bilmem... Belki de eskiden, çok çok eskiden, hepimiz aynı dili konuşup çiçek gibi anlaşıyoduk. Sadece, dış etkenlerden, misal aslan böğürnesi veya fil ötüşü, ayı bağırması gibi bi gürültüden filan birbirimizi duymakta güçlük çekince, ayı sesini bastırması baarmak zorunda kalıp, 'Bu ak-şam di-yo-ruum... Bi-zim ma-ga-ra-da mangal vaogğğrr.. Sen de gel-se-nöööuuuv?..' diye baara baara, derken derken.. Sıf karşımdaki kişi fil sesinden, ayı sesinden bizi duyamıyo diye.. ve işte zamanla da 'anlaş-

mak için bağırırsak olur galiba bu iş' diye yer etmiş dimağlarımızda belki... olamaz mı? Bence olabilir, kesin öyle... mümkün yani. Mutlaka öyledir belki... O değil de televizyondaki tartışma programlarında herifler aynı dili konuştukları halde niye baarıyo?.. fil filan da yok ki stüdyoda?.. veya mitinglerde halka seslenen politikacıların bağıra bağıra, tane tane kelimelerin üstüne basarak konuşması niyedir?.. diye düşünerek yürürken hoop, aha da deniz göründü. Aslanım deniz, ne güzel bişeysin. Amanın yarabbim iyi ki ülkemizin üç tarafı denizlerle çevrili.

Sahile varıyorum. Durup, gözlerimle etrafı tarayarak bi an önce havlumu serip yayılacak ferah bi yer arıyorum. Lakin korkunç gürültülü bi beldeye geldiğimi seziyorum. Bitmeyen inşaatların ve dinmeyen ıptısların şehri İstanbul'dan bezip geldiğimiz yere bak: Etrafım, müziği sonunaca köklemiş barlar ve kafelerle çevrili. İşlemelerin dev hapar-lörlerinden taşan müzik selleri, coşkun ıptıs çağla-yanları tam da benim durduğum noktadan denize dökülüyö. Hay bin kunduz! Bir ıptıs delâsinin tam göbeendeyim şu an.. Halbuse benim Beyoğlu'na değil, güneyde bi yere geldiğimi hissedesim vardı. Bütün sahil mi böyle yoksa?.. Az evvel durağı soran akçaturistoglan, bu yüzden mi burdan uzamak istiyodu yoksa? Yok, deve. Değildir canım. Dur hele. Hemencecik ıptıs mak yok, bulucam sakın bi yer, yürümeye devam...

Şu durumda tek umudum Türk Sanat Müziği... Sanat müziği çalan bi yer bulsam da oraya sığın-sınm bari. Çünkü tabii gereği sanat müziğinin sesini kökleyemem. Yani istesen köklersin.. de olmaz: olmayınca da 'olmuyomuş.. köklemiyim bari' diye geri kırsarın sesi. Şöyle 'Bestesi Şükrü Tınar, güftesi Hüseyin Özsever'e ait hüseyin makamındaki bu güzel eseri Ayşe Taş'tan dinliyo-ruz. Geçti sevdâlarla ömürüm ihtiyâr oldum bugün, Ak pak olmuş saçlarımla bi-karar oldum bugün..' gibi bi Trt anonsu duysam, koşa koşa gidip oraya sığınsam yarabbim. Ne pis bişey şu aşırı köklenmiş ıptıs, bütün enerjimi emdi zalım. Gencecik yaşımda ehtiyar oldum bugün.

Güneşten ve bütün gün aralıksız ıjmekten pem-beleşmiş ingiliz turistlerle dolu mekânların önün-den hızla geçiyorum. Kendi memleketerinde yağ-muru yiyip üşüyerek geçirdikleri her saniyenin acısını, bu güneşli Akdeniz ülkesinde çıkarmaya and içmiş ingilizler. Çocukken, sabahtan akşama kadar güneşin altında yatmalarını anlayamadığım,

anglosakson işçi sıru-fı kardeşlerim benim... ama bu sene bizim buralarda da yağınur ve soğuk uzun süün-ce, güneşin en dimdik ışınlarından bile sakınma-dan, tüm gün döne döne bismekte neden bi beis görmediklerini daha iyi anlayabildiklerim...

Nere geldim ben böyle? Yünüyecek, yatacak iki metrekaşe boşluk yok. Mekânların kumsala gelen-leri yüksek sesli müzikle dövdüğü yetmez gibi, bir de bütün kumsal şezlong kaplı. Bi on dakika daha yürüyüp, nispeten daha kısık sesle bişeylerin çaldığı bi kafenin önünde boş şezlonglardan biri-ne oturuyorum mecburen. Tıpkı İstanbul'da gotü-nü sandalyeye değdirir değdirmez sipariş almaya gelinen çaybahçeleri gibi, şezlonga havluyu seter sezmeyiz bi garson beliriyor dibimde: 'Hoşgeldiniiz, buyrun!'.. Ney? 'Hoş geldiniz' mi? Allah'ın denizinin kenarı işte, sanki evine yüzmeye geldik mübarek. Servis elemanı genç, sıcaktan gevremiş laylon kaplı bi menü uzatıyor. 'Buyrun mentiye bir bakın isterseniz.' Menü mi? Ne menüsü? Menü ne arar la kumsalda?.. Hem benim çantamda mis gibi litrelik su var, buzlu. Evden çıkarken buzluktan alıp çantama koydum-du. Yaz boyu susaştıkça zırt pırt su alıp dağlar gibi pet şişe çöpi üretmekten bıktım. Onun yerine evdeki buzluktan litrelik suyu alıp çıkmak daha güzel... offf, bunları nasıl anılsam da anlatsam ona? Baarak, kelimelerin üstüne basa basa? Anlaşıldı.. burda denize girebilmek için ya tüm kıyı şeridini sayıplanmış mekânlardan birinin şez-longuna oturup, o mekânı mecburen bi şeyler yiyip içecen: ynhut direk açık denizlerden yüze yüze gelip hiç karaya ayak değmeden, yine yüze yüze gidecen. Burası da böyle bişeymiş. İstanbul'dan yüzerek değil otobüsle geldiğim için mecburen bi şezlong kiralamak durumundayım zaar. Bi yere oturup denize bakmak kira, sahilde durmak kira, yüzmek k'ira... Geçti kiralarla ömrüm, ehtiyar oldum bugün... Eyi madem. ver bi vişne suyu da bi buçuk saat içiyim onu usul usul. Ortayı bulalım bari...

Kıyıda bi bebek bezi dalgaları bi denize doğru, bi kıyıya doğru, bi denize bi kıyıya doğru nazlı nazlı geziniyor. Az önce kumsalda evladının altını değiştirdiydi bi ecnebi baba. Sonra da uyu yakaldı şezlongda. Bu bez, o bez... Bebek bezi açıklara sürüklenebilir mi diye bakıyorum. Ama sürükle-nemez, çünkü belli ki çok dolu. Apağır. Bebek dediğin, bezini 'ovvv, bir bebekten bu kadarmı beklemezdim doğrusu, ağırlığıoca sıcması canım benim ne şirin şey' dedirtecek kadar doldurabilen bir bünye... Denizle kıyı arasında sakın sakın salınan bebek bezine bakan başka birileri daha var. Bir çekirdek aile. Eboveyn ve çocukları. Bedminton mu, sahil tenisi mi ne, onun gibi bişey oynuyorlar ufak plastik raketlerle. Bez usul usul, sinsice onlara doğru yaklaşınca kadın turist oyunu bölüp, bir elinde raket, diğeriyle bumunu tutup suratını eşkitererek ne kadar tiksindiğini önce aile-siyle, sonra tüm sahille paylaşmak ister mimikler-le etrafı süzüyor. Çekirdek ailesi oyunu bölüp bok püsürle meşgul olduğu için kamooon mamoon diye söyleniyor. ama kadın pes etmiyor. En yakı-nında ben varım, bebek bezinin dalgalarıla tatlı dansını seyrettiğimi farketmişti için, bumunu daha da bi sıkarak. benden kınamasına ortak olmamı umuyor. Gel beraber kınayalım bakışı bu. hemen tanırım. Derhal gözlerimi kaçırıyorum. Toplu kınama mimiklerinden genellikle hazzetmem zaar. Hem kendisi de madem çocuk büyüttü, o bezin bu sakın dalgalarda uzaklara açılmayacak kadar ağır bi yükü olduğunu, açık denizlere kaçamayaca-ğını biliyor olması lazım. Kokusu ise açık hava-da bu mesafeden zaten hissedilmiyor. Şezlongda uyuyan baba uyanınca alıp atar onu. Olmadı ben veya o veya başka biri işte. neyse ney, alıp salla-

rız çöp kutusuna. Çok büyükçek bişey yok ortada. Ben kınamasına eşlik etmeyince tekrar ailesine dönüyor. kocasından destek bekliyor ama adam beze bakıp sadece gülüyor. İngiliz abla fak'lı mak'lı bişeyler diyerek elindeki laylon raketle bezi yerden havalandırıp, epey de ağırmış hakka-ten. raket eğildi hafifçe, hızla şezlongdaki babaya doğru fırlatıyor. Uyuyan adamın yanında oturan bebeğin dibine düşüyor bez. Bebek hiç oralı olmuyor. Kakanın eski sahibi. 'Benden çıktı artık, biiiç işim olmaz' havasında. minik ayak parmakları arasındaki kumları çıkarmaya devam ediyor.

Bebek bezini kınayan turis ablanın boynunda kolye, kulaklarında da küpeler var. Kocasının da kolunda künye... Yıllardır çözemediğimdir yabancı turistin plajda takılarla gezme tutkusu. Daha önce de dikkatimi çektiydi ama bi türlü anlayamadığım bi merak. Yüzmek için denize

veya havuza girerken de ısl ısl altınlarını çıkar-mıyolar. Altında sadece don gibi bişey var ama üstü düğüne gider gibi ısl ısl takı dolu... Aztek altınlarını görünce aşım sevinen evropalı da Yeni Kaza'nın sahillerinde böyle ısl ısl kolyeleri, bile-zikleri filan takıp yüzmüşlerdir donla he mi?.. Bazı plajlarda akşamları el ayak çekildikten sonra, dedektörle kumsal tarayan definiciler gör-dümdü bi kaç kez. Altın arıyolar bildiğin.

Düşürmüş takı... Belki bu ingiliz ailenin de cevherlerini geride bırakası var. ondan sebep şıkır şıkır takılarla denize giriyorlar. Geride kaka dolu bebek bezi bırakmaktansa altın bırakmak tabii ki daha zarif bir hareket. Bravo. Bence çok güzel. Yol yorgunluğu ne tatlı yorgunluk. Uykum geldi hafiften. Şezlonga da uzanınca, tüm bu müzikal gürültü parıltıya rağmen uyuyup kalır mıyım ki?... Bi yerden bi radyo anonsu duyulu-yor: 'Bu şarkı yaza damgasını vuracak'... Damgasını vurmak?... Yaza damgasını vuran şarkı diyince hep aklıma, mezbahada asılı etilere vurulan mavi damga... töbe töbe Allahım. Zorla dinlettirilen şu ıptısları zihnimize ve rufumuza vurduğu mavi damga.. Son onbeş küsur yıldır bize damgasını vuran şarkılarda hiç orkestra yok. Temelli hazır, bilgisayar davulu ritimleriyle.. Şeye benziyor artık son yıllarda yapılan bütün şarkılar.. kumunu silkelemek için tokyo terlikleri birbirine vurursun da bi ses çıkar hani: Tokkudu tokkudu... Hah işte, tam öyle % 90 hepsi... Tokkudu tokkudu tokkudu... He gülüm he.. tamam, terliğindeki bütün kumlar döküldü. Hadi ayağın son bi kez denize sokup yıka, sonra giy terlikleri de gidek... Yeter tokku-du tokkudu.

Kolaycacık, basit basit bi tokkudu tutturmuşlar gidiyo. Niye artık orkestra kullanmıyo pek çok sanatçı albüm yaparken? Pek çok sanatçı'dan bana ne.. de, çok sevdiğimiziz, ipek gibi sanatçılar niye orkestra kullanmıyo? Esas o niye?.. Yoksa sevmiyolar mı bizi artık? Evetevet, sevmiyolar bizi. kesin böyle bu. Sevseler, eskisi gibi latif melodilerle tatlı tatlı saçımızı okşar, şefkatli ritim-lerle yanaklarımızı sıvazlarlar... Ama t-h, yok. İlaaa tokkudu olacak... Halbise kaç lira ki bi orkestra? Davuluydu, basıydı, gitarıyla filan kaç çıkar bi orkestra? Tembellikten mi belki de?.. 'Amaaa şimdi orkestra kur, bissürü prova yap.

stüdyoya girince aynı bi iş orkestra, ses düzeni zarı zurt, bissürü zaman harca... Oysa bu hazır tokkudular ne kolay: Kompiteri aç, bi hazır ritme tıkla. 'Slow tokkudu', 'Hızlı tokkudu', 'Çok hızlı tokkudu' diye hazır ritimler var zaten.. al onu, yay şarkının altına, bitsin gitsin işte. Kolaycacık... Galiba böyle düşünüyorlar. Kolaycacık. hiç zahmet etmeden... Yazık. Bissürü mis gibi sanatçı boşa gidiyo...

... diye düşünürken ben, inanılmaz bişey olu-yor. Allahım yarabbim, o da ney? Ajda Pekkan mı o gelen?... Yok, o değildir canım. Ne işi olabi-lir burda? Dur bakıyım hele bu tarafa doğru geli-yo... Aha da o vallaa.. kesin o.. Yaklaşıyor, yak-laşıyor, gözlerime inanamıyorum, tam yanımdaki şezlonga oturuyor. Ben gözüne fener sıkılmış tavşan gibi olduğum yere mıhlanıp kalmış ona bakarken, o sakın sakın çantasını açıp havlu, güneş kremi filan çıkarıyor. Bişeyler daha çıkar-mak istiyor ama çıkaramıyor. evde unutmuş bişeyi zaar. Çantasının diplerini karıştırarak 'aaa. şapkamı almamışım' mı ne. öyle bişeyler söyle-niyor. Derhal benimkini kafamdan çıkarıp uzatı-yorum. Çok büyük alçakgönüllülük edip, sıca-ktan şapkama işlemiş ter ve kafayağı izlerimi gör-düğü halde tiskinmeden alıyor. kendi kafasına takıyor. Aşım seviniorum. Şaşkınlığım azbiraz azalınca, aniden, çünkü bi daha bu kadar ünlü ve bu kadar sevdiğim bi sanatçıyla bu kadar yakın-laşma şansım olmayabilir, o yüzden aniden. az önce düşündüğüm şeyleri, saçmalama riskini göze alarak ona da anlatmaya başlıyorum: 'Sizce bu terliklerin durumu ne olacak Sayın Pekkan? Zulüm gibi bu terlikler bize. çok feci sıkıyor' diyorum. Önce terliklerime, sonra yüzüme bakıp 'Niye ki? Nesi var terliklerinizin, kuzum?' diyor. 'Yok onlar değil.. demek istediğim.. yeni pop şarkılarındaki terlikler, onları diyorum... bi on-onbeş yıldır nerdeyse bütün Türkçe Pop şarkıları aynı değil mi sizce?... şey biraz... eeeğinnm, nası desem.. ritimleri tıpatıp aynı hepsinin.. Bu yeni pop parçalarda terlik tokurtusundan sözleri de, melodiyi de ayıramıyo insan Sayın Pekkan. Hepsinde aynı ritim.. Terlikleri birbirine vurur gibi... aha işte tam böyle...' diye ayağımdaki ter-likleri çıkarıp birbirine vurarak tarif ediyorum. Anlayışlı ve olgun tavırna hayran olduğum, 'yavaş ayol, kum oldu üstüm başım' diyebilirdi, ama terliklerimden üstüne sıçrayan kumlara aldırmadan sabırla dinliyor beni. 'Akustik olsa belki güzeldirler bazıları, bilemem, günahını da almayım şimdi kimsenin ama noolur pop şarkıcı-larıyla bi konuşsanız?.. En azından siz öncü olmak suretiyle.. hep yön veren, yol açan. avan-gard bi sanatçı oldunuz diye ben... Mesela siz bari muhteşem, orkestralı müzikler yapsanız yine? Bir Köşede Yalnız olsun. Hancı olsun, ne

güzeldi orkestralı şarkılarınız. Siz yapmıycak-sınız da kim yapacak hem.. de mi? Bakın Mina yıl-lardır hep orkestralı albümler yapıyo mesela.. sizin Mina'dan neyiniz eksik efemim... Sesiniz bu kadar nefisken şu tokyo terlik tokurtusundan kurtarsanız bizi.. orkestrayla tekrar...' Ben Ajda Pekkan'a sızlarken, usul usul artan bi terlik sesi duyulmaya başlıyor. Etrafıma bakıp sesin nerden geldiğini anlamaya çalışıyorum. ama kes-tiremiyorum. Sözlerim giderek yükselen tokyo sesinde eriyip yitiyor. Etrafa bakarak sesin kay-nağını ararken. havada döne döne birbirine vura-rak tokkudu tokkudu ritim tutan dev tokyo ter-likleri ve üstündeki Aloha yazısını farkediyorum birden. Terlikler o kadar dev ve çıkardıkları tokurdama o kadar yüksek ki, ne kendi söyledik-lerimi ne de bana bi şeyler demeye çalışan Pekkan'ı duyabiliyorum. Nerden çıktı bunlar, niye tam da burda tokurduyorlar? Aynı dili konuştuğumuz halde kelimeleri tek tek üstüne basa basa, bağıra çağıra tekrarlayarak anlamaya çalışıyoruz.. ama dev tokyo terlikler sohbeti bal-talıyor. Sinirle şezlongdan kalkıp, havaya zıplaya sıçraya terlikleri yakalamaya uğraşırken uğraşır-ken ben.. hoop, işte durttum!.. Uzun kovalamacadan sonra nihayet terliklerden birini belinden yakalıyorum. Belini sıkarak boğmaya çalıştığım tek terliği, sahil tenisi oynayan ingiliz abla aliyor elimden: 'Ver la ver, ben hallederim onu. Bak şindi..' diyip, raketiyle havalandırdıktan sonra güçlü bi voleyle.. çoooootttt... binlerce ingiliz milli uzağa fırlatıyor iğrenç terliği. Tek kalan diğer terlik de zaten korkup derhal fırlıyor ordan... Bütün ıptıslar dinliyor, huzurlu bir sakinlik yayılıyor sahile. Dalgaların sesi bile duyuluyor. ilk defa. Oh beee... İngiliz abla, Ajda Pekkan ve ben. terliklerden kurtulduk diye biz bi sevin bi sevin... Plajdaki herkes ayağa kalkıp, dev terlikleri savuşturduğumuza onlar da çok sevinmiş besbelli, coşkuyla alkışlamaya baş-lıyor. O gazla garsonu çağırıp. 'Herkes benden vişne suyu... Plajdaki herkese içebildiği kadar vişne suyu dağıt hancı!' diyorum. Pekkan şefkat-le, temin kendisine ikram ettiğim şapkayı tekrar benim kafama takmaya çalışıyor. Fakat kafam büyünmüş, şapka bi türlü olmuyor. Ajda Pekkan bi yandan, ben bi yandan şapkayı kafama bastıra bastıra oturtmaya çalışıyoruz nafile. Denize gir-sem acaba sevinleyince kafam normale dönüp... .. koşarak yanımdan geçen bi çocuğun sıç-rattığı sularla uyandım. Yorgunluktan ağzımın suyu havluya sızmış, yanağımda şezlong izi. Güneş dönüp de şemsiyenin gölgesi benden uzaklaşınca, kafam tarladaki kabak misali güneş-te kalmış. Keşke şapkamı taksaydım. Ne kadar-dır uyuyorum?... Saai kaç?... Bi denize giriyim. Sonra da bakkaldan yoğurt alıyım. Yoğurt iyidir.

KIRIK LELEBİ

SUAT
ÖZKAN

HOPPALA YAVRUM YAZ GELDİ

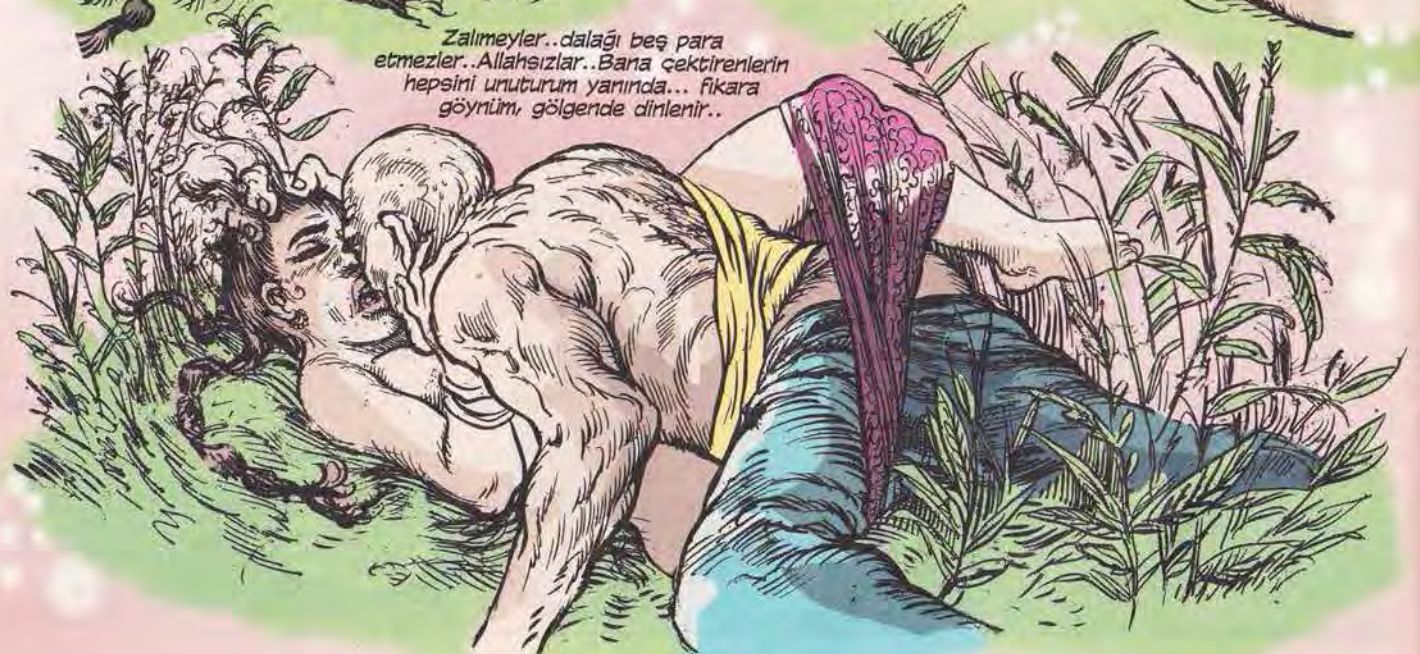
BAHADIR BOYSAL

Kıymetlim..hasretlim..ferman varsa ben gelirim..can
şenliğim..çilekeş ırgatım..kopup gelirim uğruna..Yemen
valisini boğarım...UMH!

Zalimeyler..dalağı beş para
etmezler..Allahsızlar..Bana çektirenlerin
hepsini unutturum yanında... fıkkara
göynüm, gölgede dinlenir..

ÇARŞIYA KİRAZ GELDİ

Oh.. Gülcemalim! Seher
yelini düşünürüm.. Tuna
kuşlarını.. Nazo Ceylan..
Ala Gelin.. Anan baban
nerde senin? Bulup
desem.. yolverin!

Üçler..yediler...

..kırklar! nur verin, ışık verin
şu aciz gövdelerimize! Hele
veryansın...

A-OAA

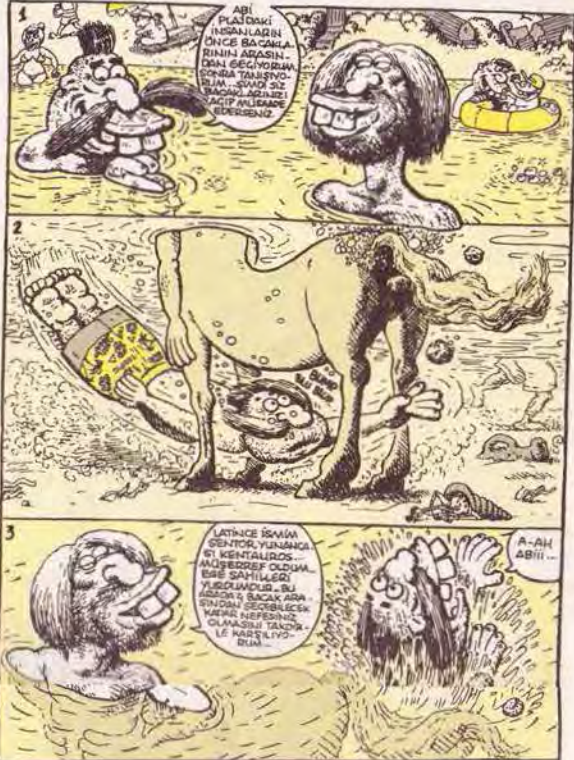
Hele veryansın..sevdayı bilmeyenler..kör kuyularda merdivensiz kalsın...

EM yaz

TEREFLİ

PICTURES

KÜÇÜK
BİR
ÖYKÜ BU
GÜNEYDE
GEÇEN...

Dört
günlük
bişey
işte...

Güneyde bile hava çoğu zaman
soğuk... Ama Tekirova'da bazı
günler şortla dolaşsan kimsiz
acıp bakmaz...

ABBAS
BİRAZ BUNAL-
DI, DÖRT GÜNLÜ-
GÜNE ÇANKIRI-
DAN KAÇTI GEL-
Dİ BURAYA...

SANZIMAN KOLUNLA
ÇEK, ANAZOTA YÜKLE...
BEN DE OPERATÖRÜM
KARDEŞ...

BOO! ZUK ZUK ZU

ve birden

ABBAS...

MUHAMREM! GÜLÜM!

Bir meydanıya
taşılır...

VAY BE MUHAMREM'İN
BE... EVLENMİŞİN, ÇOCUK
FALAN OLMUŞ DİYE
DUYDUM...

HE HANIMIN
MEMLEKETE YERLEŞ-
TİK İŞTE... ONLAR DA
KÖYE GİTTİ, KAYINPE,
DERİN YANINA...

Çok eskiden
töze köyde...
10-11 yaşla-
rındayken
ayrılmışlardı
ve baktın şu
işe ki, yıllar
sonra bir
güneyde keş-
peşinde...

Eski günler, anılar
faşan derken (af
ince mezuza
takılır...

İçilir güzelleşir, yan
masalar kesilir...

Bardaklardan içilen
son yudumlar hep
hüzündür... Hezop
odendir, kalkılır...

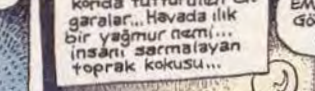
NE PANSİYONU
OOLUM... BİZİM
EVE GİDİYORUZ !..

Yatmadan önce bal-
konda tutturülen ci-
garalar... Havada ılık
bir yağmur nem...
insanı sarmalayan
toprak kokusu...

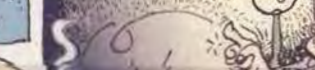
DERVİŞ
EMMİ DE
GÖÇMÜŞ
HE ?

TRAKTÖRÜN
YAG ÇUBUĞU
GİRDİ BÖĞRÜNE..
ORACIKTA
GİLDÜ...

GÜLDÜK FATMA'YI
ÇOKERTTİLERDİ...
SEN ONU BİLİYON
MU ?

BİLEME
MI ABBA-
Kİ ?

O ve benki
oedalarına
şakılır...

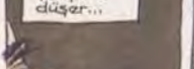
Lizayan
küller
şarşafa
düşer...

Bakışlar sabit,
bugulu...

Ve !..

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

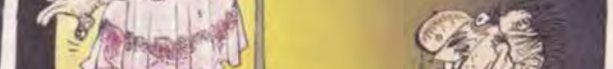

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

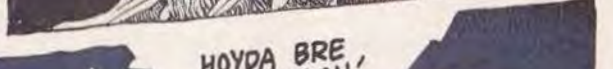

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

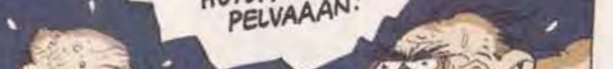

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

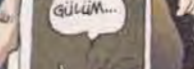

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

Uyku tutmaz iki-
sini de... Yatağa
dönüp durulur...

Soru işaretleri,
acıbolar,
şeytan
dörtmek...

OOF OOF !

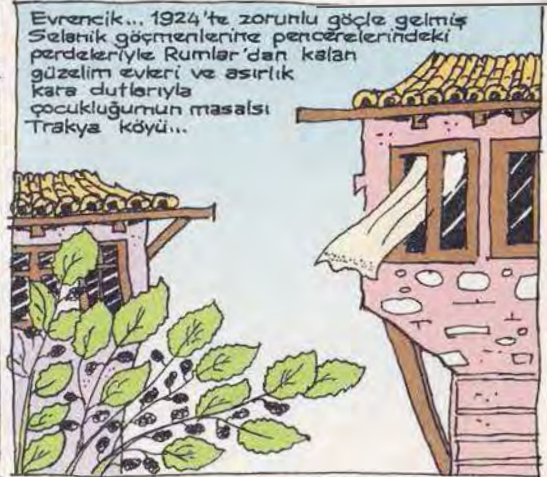
Göçmen Kızı

Feyhan Güver

Doğduğumuz yerler kaderimize yön verir... Ben de bu köyde doğmasaydım büyük ihtimalle karikatür çizmeyor olacaktım...

Evrencik... 1924'te zorunlu göçle gelmiş Selanik göçmenlerine pencerelerindeki perdeleriyle Rumlar'dan kalan güzelim evleri ve asırlık kara dutlarıyla çocukluğumun masalsi Trakya köyü...

Tabii gelenler de evlerindeki perdeleri alamadan gelmişlerdi... "Nene" geldiği köyden bahsederken "Memleket" derti...

"Nene" aslında babamın babaannesiydi... Babaannem çok genç ölünce babam ve amcamı o büyütmişti... "Nene" aynı zamanda bizim için oyun arası, yağlı şekerli ekmektir...

"Nene" bizimle oyun oynarken yetmiş yaşlarında filandı... Ondan sonra hiç hastalanmadan bir yirmiyedi yıl daha yaşadı...

Türkiye'ye göç ettikten sonra öğrenmişti ama düzgün Türkçe konuşurdu...

"Nene" bahçeden geldikten sonra en sevdiğimiz şey...

Annem ve babam bu köyde doğmuşlar... Evleri karşılıklıymış...

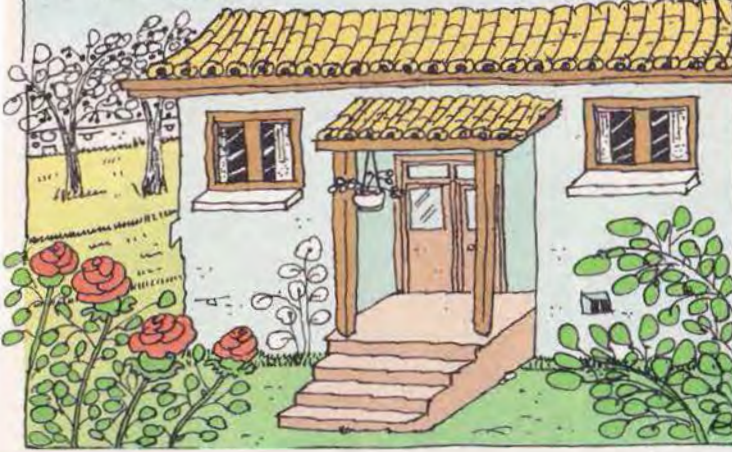
Annem karşı evden elli adım yürüyerek bu eski Rum evine gelin gelmiş...

Ve o eski evi çiçekleriyle bir cennete çevirmiş...

Ablamın doğduğu yıl o eski Rum evini yıkıp bu evi yapmışlar... Ben bahçesinden çiçekler eksik olmayan bu evde doğdum...

Annem düzeni tertibi seven bir kadındı... Evini çiçek gibi yapmak ve biz üç kardeşi güzel giydirmek varoluş amacıydı...

Şimdi bana çok hoş gelen bu durumu o zamanlar hiç istemi-yorduk...

İşte en sevdiğim fotoğra-fımız...

Babamın ufkü geniş bir adamdı... Öğretmen okulunda öğrendiği kemarıyla çok güzel halk türkülerini çalırdı... Mektupla eğitimle evde Almanca öğrenmişti...

Okuduğu her şeyi hafızasında tuttuğu için arkadaşları ona PROF. diyorlardı... Babam... Neşe ve muhabbet adamı...

Banyo yaptığımız geceler babam bize masal anlatırdı... Bir çocuk için masaldan ağırlaşmış göz kapaklarının...

Çatıdayarak yanan soba, banyoya gevşemiş çocuk bedenleri, masalla gelen rahavet... Normal bi çocuk bu durumda uyurdu...

Benim için hiçbir masalın soru yoktu... Bitmek bilmez sorularla etrafında uçan uyku baloncuklarını tek tek patlatırdım...

Annem küçükken nızımız olduğumu söyler... Çok geniş bir hayal dünyam vardı... Fıstıkların diğer yarısını yemeyecek kadar...

HIGSS parçacığının sırrı Leman Yaz'da

Dünyanın en önemli atomik fizikçilerinden Prof. Marko Karnezo anlatıyor:

GÜNERİ İÇOĞLU

Homosapiens'in geldiği en önemli nokta

Yıllar sonra San Fransisko'dan adasına geri dönen fizik profesörü Marko anlatıyor... Gençliğinde öğrenciyken İstanbul'da Balat'ta kaldığı geniş bahçeli evde, komşunun tavuklarının yumurtaları sürekli kayboluyormuş ve komşu kadının kimin aldığını bir türlü çözemediği ve sonunda tavukların yumurtadan kesildiğine kanaat getirmiş. Genç Marko birgün evin duvarının dibinde çimlerin üstünde bir yumurta bulmuş. Ertesi gün yine bir tane, sonraki gün bir tane daha bulunmuş ama bu işin anlamını bir türlü bulamamış... Bir akşamüstü odasında, pencerenin kenarındaki masasında fizik dersi çalışırken eve bitişik ağacın dallarında tuhaf şekilde ilerleyen iki fare görmüş... Yaklaşıp daha dikkatlice bakınca bir de ne görsün; farenin biri kucaklayarak yumurtaya ve altındaki dala sarılmış hareketisiz

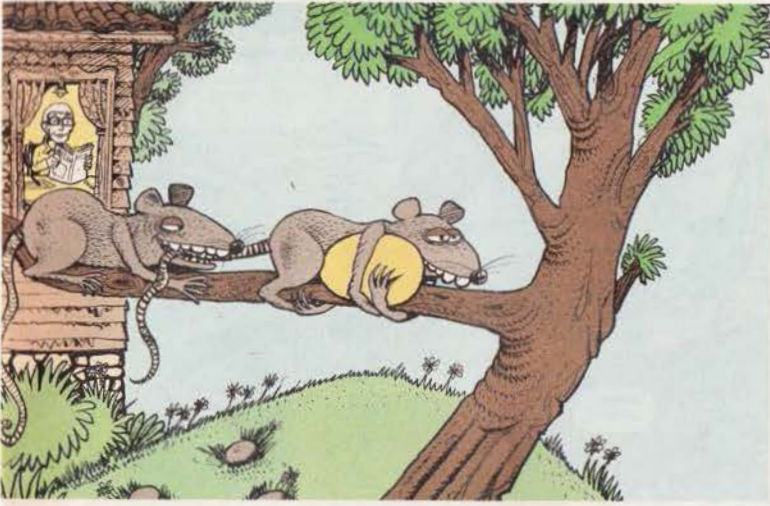
duruyor, diğer fare ise ağzıyla kavradığı kuyruğundan onu sürükleyerek çekiyor, büyük bir sabırla ağır ağır... Marko gözlerine inanmamış, hayranlıkla seyre dalmış, böylece yumurtaya sarılmış sabit duran fare diğer fare tarafından kuyruğundan çekile çekile yumurta oldukça güvenli bir şekilde ağacın dalının evle birleşen duvarındaki delikten yuvaya taşınmış... Kimbilir bu yöntemi bulana kadar kaç yumurta düşürüp kırmışlardı, işte çimler üstünde bulunduğu o yumurtaların esrarı meğer buymuş diye düşünmüş Marko... Yerçekimi kanunu, maddenin çekim gücü, izafiyet teorisi, Marko'nun kafası alt üst olmuş, bu olayın sonradan fizikçi olmasında etkisi var mıdır bilinmez ancak birşeyin anlamını bulmak o günden sonra onun için en önemli şey olmuş... İşte bu fizik profesörü

Marko'nun muhabbeti çok şahaneymiş, şu günlerde sıklıkla beraberiz ve bu arada biz adada dere tepe dolaşırken Higgs Parçacıkları bulundu Cern'de yapılan büyük patlama deneyinde... Biz hemen hergün Higgs konusunda konuşuyoruz, diğer Adalı dostlar bizim saatlerce süren Higgs, Fermion, Bozon muhabbetimizden rahatsız oluyorlar...

Her ne kadar ben bir fizikçi olmasam, olamasam da Gönül Adamı-J.Piyeer diyaloglarında defalarca çizdiğim Cern Projesi dolayısıyla Higgs Parçacıkları konusuna pek de yabancı değildim. Ancak içimde herşeyin yanlış kullanılması nedeniyle insanlık adına bir şüphe vardı... Fakat fizik profesörü Marko Higgs Parçacıkları'nın bulunduğu bu günleri bir bayram gibi yaşıyor... Bu röportaj kara dut toplarken kısmen ağacın üstünde yapılmıştır...

MARKO KARNEZO KİMDİR?

- 1944'te Gökçeada'da (İmroz) doğdu. İlk ve orta okulu burada okudu...
- 1960'ta İstanbul'a gitti, Fener Rum Lisesi'ni bitirdi...
- 1963'te Atina Üniversitesi Fizik bölümünden mezun oldu...
- 1970'te Amerika'ya gitti, Carnegie-Mellon Üniversitesi'nde Atomik Fizik konusunda doktorasını yaptı ve aynı okulda profesör oldu...
- 1978'de Kaliforniya, Silikon Vadisi'nde dünyaca bilinen 5 büyük şirkette Teknoloji Başkan Vekili olarak çalıştı ve yarı iletkenler konusunda araştırmalar yaptı...
- Üniversitelerin yanı sıra Silikon Vadisi'nde son teknolojiye çalışmaları halen sürdürmektedir... Son çalışması olan fotoğraf makinelerinde sıvı mercekle bu günlerde üretime geçmiştir... Toplam 120 buluş patenti vardır...
- Yaz ayları 48 sene sonra dönbildiği adasında kaybettiği gençliğini aramaktadır... Bu arada 24 sene boyunca herhangi bir yerde vatandaşlığı olmadan kimliksiz yaşamıştır... 120 buluşa rağmen kimliğini bulamamıştır...

Bir Ege gecesinde gözlerini gökyüzüne dikip 'Atoma'diyerek atomu bulan Demokritos bunun binlerce insanı öldüreceğini bilse bulur muydu?

Bulurdu, çünkü o bir bilim adamı, diğerlerinin yaptığı onların sorunu... Ne olursa olsun bu insanlar bizi sıratıyor. Mesela Aynshtayn çok büyüktür. O olmasaydı hala Newton'ta kalırdık. Aynshtayn bizi yüzyıllar ötesine sıçrattı...

Peki Higgs Parçacıkları bizi nereye götürecektir?

Avustralya'da İngiliz Peter Higgs ile sorulan bu sorunun cevabını tam 48 yıldır anyorduk ve şimdi bulduk. Evrendeki yerimizi bulduk. Yoktan bir madde var olabileceği görüldü... Bu Homosapiens'in geldiği en önemli noktadır... Daha doğrusu evrenin nasıl oluştuğunu gördük...

Nasıl birşey bu Higgs Parçacıkları, yani nasıl bulundular?

Enerji, bütün mesele bu, evren bir enerjidir... Enerji ve madde aslında aynıdır... Evrende 6 Quark 6 Lepton'dan oluşan 12

Fermion aralarında birleşirler ama bu birleşimde Bozon'lara ihtiyaç vardır. Fermion'lar arasında yapıştırıcı olarak... İşte Peter Higgs gözümüzden kaçan bir bozon parçacığı daha olmalı, onu bulmalıyız dedi ve sayesinde 6 ıncı Bozon olan Higgs Parçacıkları'nı bulduk. Bu Higgs Bozon'u bize kütleli verir. Higgs'ten önce Bozon'un kütleli olmadığını biliyorduk, şimdi biliyoruz... Böylece dairesel hadron çarpıştırıcısının içinde iki zıt yönden döndürülen protonlar dönüyor dönüyor ve çarpışıyorlar... Protonlar... Çünkü Protonlarda hızın giderek artmasını sağlayabiliriz, ışık yollanamaz, çünkü ışığın tek hızı vardır ayarlanamaz...

Ya Marko kafam döndü hadron gibi, lisede fizikten niye çıktığını şimdi anladım. Zıt yönde dönen iki arabamın birbirine çarpması gibi mi yani?

Evet, araba gibi... Bu çarpışmadan çok parça çıktı, işte bu parçalardan biri Higgs... Fakat gravity, yani yerçekimini etkiliyor bu parçacıklar, bu önemli...

Peki şimdi lisede bize kök söktüren Proton, Nötron ve Elektronların papucu dama mı anıldı?

Hayır. onlar birleşik Fermion parçaları, daha 100 sene oldu bulalı, hemen dama atamayız. Şaka bir yana: Fermion ve Bozon birleşir Nötron ve Proton'u meydana getirir, içine Elektron koyarsan, Atom oluşur, Atomlardan da

Moleküller çıkar ve sonunda Madde, Evren diye gider madde merdiveni. Fakat elektronlarda dönen elektron çekirdekten yüzbin kat uzaktır. Uyduların dünyaya uzaklığı gibi tıpkı... Yani bu aradaki boşluk çok büyük, dolayısıyla madde bu şekilde boşlukla dolu... Yani bir şekilde yok gibi, işte bu boşluğu yapıştıran, ona yerçekimi ve kütle veren Higgs Bozon'udur...

Hımm... Pekala, gerekli mi bu parçacıkları bulmak, bu barcanan paraya kaç Afrika Kıta'sı doyardı?

Olabilir ama bu nedenler ve niçinleri Homosapiens bulmak zorunda...

Hep maddeyi anyorlar Marko, niçin mânâyı aramıyorlar?

Madde'nin yüzde 30'unu görebiliyoruz, şimdi yüzde yüzünü ve azereden geldiğini görüyoruz. Higgs'le nasıl sorusunun cevabı bulundu. İkinci basamak niçin sorusu, daha sonra da Tanrı karşınıza çıkar, her fizikçi her nasılsa en sonunda Tanrı'ya geliyor...

Herşeyin nedeni aşktır, varlığın nedeni budur derdi J. Piyer'e şimdi

Gönlü Adamı; Aşk imiş her ne var alemde...

Eee bu da aşktır, 48 yıl Bozon'un peşinden gitmek de bir aşktır, sevgidir bence... Ben de senelerce süper conducting magnetlerle ilgilendim eksi 269 derecede direnç göstermeyen. Benim de direncim yok oldu, kendimi bıraktım aşkla bu konuya... Absolute Zero'yu aradım yıllarca ve çok yaklaştım...

Keşke sen Absolute Zero'yu bulsaydın Marko, şimdi belki Higgs

Bozon'unu bulmaya gerek kalmazdı, masraftan kurtulurduk...

Hah hah hah, Higgs Bozon'u zaten vardı, şimdi onu görebildik mesele bu, onusuz madde ve enerji zaten mümkün değil... O enerjinin madde haline gelmesi...

Yani Marko Bozonsuz cacık bile olmaz mı?

Evet, aynen öyle... Daha önce de bu deneyi San Fransisko'da benim oturduğum yer olan Palo Alto'da denediler ama mesafe kısaydı ve hat düzdü, olmadı...

Palo Alto mu? Niye orda denediler?

Palo Alto İspanyolca'da direk üstü manasına gelir ki, enerjisi de üst bir enerji buranın... Zaten bütün semt teknoloji ve buluşçular pazarı gibi... Gogol'un Feysbuk'un kurucuları hep burada oturuyor. Steve Job da burada oturdu, rahmetliyle uzun bir süre aynı şirkette çalışmışlığımız var, tanıdım kendisini. Gün gün ayrıfladı, eridi gitti. Bu arada o da büyük adamdı, bilgisayarın evlere girmesini sağlayan odur ve Homosapiens'in yaptığı bir diğer önemli buluş Apple'dır bence... Çünkü herkesin gözünü açtı, gözümüz oldu... Herşey var onun içinde...

Bence herşey yok onun içinde, bilgi var ama işin mânâ ve gönlü kısmı ayrıf sanırım...

Ama o Gönlü Adamı'm buradan çizip, skenirda tarayıp yolluyorsun dut ağacının üstünden veya istediğin yerden...

Peki Marko, yukarıda daha çok dut var, oraya çıkalım, alto, alto... Palo Alto

gibi belli bölgeler böyle demekki, bir zamanlar tüm filozofların biriktiği antik çağın Atina'sı ya da Holivut falan gibi yani di mi?

Evet aynen öyle, Palo Alto'da sokaklarda, kafelerde hep teknoloji projeleri konuşulur fısıf fısıf, kimse duymasın diye hep şüpheyle konuşurlar... Eğer teknolojik, dijital bir fikir varsa pazarı bu bölgedir...

Marko, ne olacak bu Higgs

Parçacıkları, çarşı-pazar esnafı ne yapacak, yaşamı nasıl etkileyecek?

Aynı dükkân biz olamayız, evrenin big bang ile nasıl oluştuğunu gördük. Niçin ya da buna ne nedene oldu onu bulmaya çalışırsınız belki. Tabii bunun fiziksel kanıtından bahsediyoruz, biz fizikçiler kanıt isteriz, inanca dair sorgular, nasıllar ve nedenler ayrı bir konu, buna saygı duymak lazım...

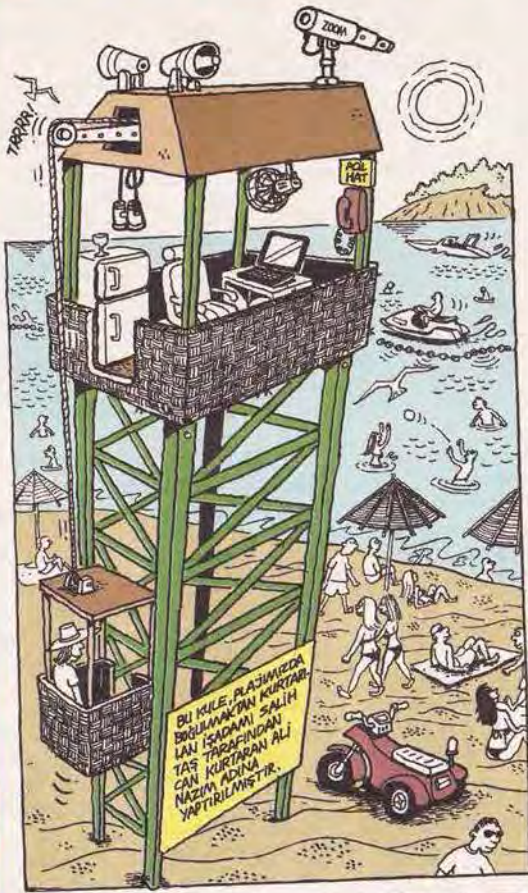
Gelimiz pratik yaşamdaki kullanımı...

Şu internet mesele bu araştırmada iletişimi sağlamak için fizikçiler arasında bir alet olarak bulundu ve şimdi gündelik yaşamın vazgeçilmez bir parçası... Bir çok şey gibi Higgs Parçacıkları'yla bir insan ve kütleli işleme mümkün olabilir birgün... Bilimde bir nedenin cevabını bulmak bence pratik bir kullanımdır... Fizikçi için nasıl kullanılması önemli değil, kullanım insanın işi...

El Cezeri'nin hastanesinin üst katlarındaki hastalara su ulaştırmak için devri daim pompasını bulması gibi, bilim bazen pratik kullanım için birşey bulabiliyor ama...

Hastanede gördüğün her makina zaten fizikten geldi. Emar bir alet idi 1970'lerde hastanede daha yoktu ve 1980-90 arasında çalışıldı, bu aletin geliştirilip hastanede kullanılması sağlandı... Aynshtayn'dan önce 1900'te elektromanyetik eşyalar yoktu. O bize elektron mekanizması dedi ki, ışığı mekâlden geçiriyorsun, elektron olarak alıyorsun ve Nobel'i aldı... Anlaşıldı ki kazın ayağı başka, bu oldu sana sonna bilgisayar... Daha yol çok uzun...

Çok teşekkürler Marko, yavaştan inelim dut ağacından, kovalarımız doldu... Bu arada kafamdan akan karadut suyu mu yoksa beynim mi akıyor kulaklarımdan... Gölgede 43 derecede niye girdik ki fişiğe sanki... Dağlan Higgs parçacıklarını yapıştırtıp bir vazo yapsan ve sevgilin şöyle dese ya; "Sersem şey kalbimi kırdın, ne kadar yapıp da çatlak izi kalmış, bir kere kırıldı o artık..."

Asırlar önce, uzak diyarlarda, bereketli topraklar üzerinde bir krallık vardı...

Kudretli akan dere-
nin hayat verdiği
düzlikler nebatatla
örtülüydü...

Kuşlar civıltılı öter, yabani
hayvan neşeyle tepşirdi...

Fakat bu bereketli
krallığın zavallı insanları
hayatlarını keder içinde
yaşıyorlardı...

Güçlülüklerinden ve zümre
mahkum etmişti...

Halk, kralın kölesiyken; kral,
dünyevi zevklerin tutsağı
olmuştu...

Ancak on yıllardır süren bu düzen aniden
ortaya çıkan bir kehanetle sarsıldı...

Nuri ÇETİN
Yazdı ve Çizdi;

Bu da Benim İki Numara

MAJESTELERİ...

FELAKET...

WAAH...
BAŞRAHIP?

DEPOL... SAFAK
VAKTI TELASINI
ÇEKEMEN...

20 sene sonra... isyanlar doruk noktaya ulaşmış, halk sarayın kapısına dayanmıştı...

MAHVOLDUK KRALIM!
İSYANCIYLA TAHT
OPASINA KADAR GİR-
DİLER...

GÜNK
GÜNT

ÇATURT

SONUN GELDİ KÖPEK!

BEN DEĞİL, OĞLUM...

AMA SENİN
OĞLUNU
BİLİYORUM...
BU DEĞİL,
İŞTE O...

BÜYÜK OĞLAN
SERSERİ ÇIKTI...

BU
DİĞER
OĞLUM!

KEHANET, ASLINDA BU HALKI
SENİN ZÜLMÜNDEN
KURTARMAK ADINA KENDİ
OĞLUMU BU DAVA İÇİN YETİŞ-
TİRMekten BAŞKA
BİŞEY DEĞİLDİ...

BAŞRAHIP? İSYANIN
LİDERİ SEN MİYDİN?

AMAN TANRIM
KEHANET...

AŞKOLSUN...

...Büyüdükçe
monarşi karşıtı,
anarşist,
devrimci fikirler
aşladım...

VE BUGÜN
SALTANATINI
SONLANDIRACAK
ÇELİŞİ GİRTLAGI-
NA DAYAYAN DA
İŞTE O...

Doğduğu
günden beri onu
gizli saklı büyüttüm

Adalet, eşitlik ve
ahlak kavramlarını

Sokaga inip
halkı
örgütlemesini
öğrettim...

BENİM İKİ NUMARA!!!

ANLAMALIY-
DİM... O DA
SANA
BENİYOR...

SENİN GİBİ...

HIARGLL!

KAHPE!

O günden sonra iki numara ve beraberinde-
ki yoldaşları, yönetimi devrildi... Ülkedeki her-
kes, eşitlikçi ve paylaşımcı bir şekilde,
mutlu mesut yaşadılar...

Heyhat,
gün geldi,
her eski
solcu gibi
iki numara
da dönük,
fırsatçı
ve libos
oldu...

Kendine rant kovalayan,
oligarşik bir yönetim oluşturdu...

İKİ NUMARA... KEHANET...
BUGÜN DOĞAN BİR ÇOCUK,
HALKIN DİN VE MİLLİYETÇİLİK
DUYGULARINI SÖMÜREREK SENİ
İKTİDARDAN EDECEK...

Zalim kral öldü, iki numara
geldi... Değişen hiçbir şey
olmadı

MİNA KOYIM,
YENİ NESİL GÜMBÜR
GÜMBÜR GELİYOR...

SON

EŞŞEK
FİLM
SUNAR:

İÇKİ KUMAR VE BİRAZCIK DA AŞK!..

Yaz-Yönet: Suat Özkan

Oynayanlar: Bahadır Boysal- Şahin Aktaş veee Nil Ateş

Yalan Yanlış Bilgi Bankası

Lafı gevelemek ne demektir?

Bazı ülkelerin bol güneşli güneyinde deve yavrusunun çelimsizine geve denilmesi sizi aldatmasın. Geve, aslında gomalak gibi bir tür mobilya cilasıdır. Lafı gevelemek ise bizi dinleyen bir insanın veya güzel bir hanımın gözünü kamalaştırmak, beyeni ve hoşlanmasını kazanmak için, söylediğimiz ortalamasına bir sözü ağzımızın tükürüyünde parlatmak, köpürtmek ve gerçek deyerinin üstünde pazarlamak anlamına gelir.

Sermayeyi kediye yüklemek nasıl bir şeydir?

Hepimizin mahallesinde hayvansever bazı insanlar vardır ve olmaktadır. Çocukken, bir terasta güvercin beslemeyenimiz yok gibidir. Bunlara yem almak, daha da ötesi bir yarış atı satın almak ve beslemek bütçe gerektirir. Bu parayı kazanamayıp giderlerini karşılanmalarını bu hayvanlardan beklemek onları böylesi bir sorumluluk altına sokmak büyük bir haksızlıktır.

Dolaşım sistemi?

Dünyaca ünlü metropollerde mavi, kırmızı ve sarı çizgilerle karışıklı veya kesik kesik belirterek gösterilmiş vagonlu, hafif trenli, çekmeli götürmeli taşıtların tümüne birden verilen yuvarlatılmış isim.

Abesle iştilal etmek...

Bir otobüste, bir yoleculukta veya feribotta bir koltuğa oturarak, yandaki koltuğa da palto, poşet, heybe gibi eşyalar koyarak bir kişilik daha yer kaplamak ve gereksiz yere iki koltuk birden iştilal etmek.

Kendi kendine gelin güvey olmak ne anlama gelir?

Herhangi bir nedenle, çok yoğun bir trafik veya lastik patlaması gibi durumlarda, gelin arabasının evlendirme dairesine vaktinde ulaşamaması sonucu, nikah memurunun daire içinde yalnız kalarak ne yapacağını bilemez vaziyette oradan oraya dolanması, davetlilerin ellerini sıkıp onlarla öptüşmesi ve mırıltılarak kendi kendine söylenmesi.

Ağız kalabalığına getirmek nedir?

Dişi gibi, üst solunum yolu gibi, bademcik iltihabı gibi ağızla ilgili mesleklerde, muayenehane önünde çok insan birikmesi, randevuların keşilmesi, böylece küçük çeperli bir kaos yaşanması.

Fıskıye nedir?

Yüksek sesle konuşarak başkalarını rahatsız edileceğimizi hiç düşünmüyor muyuz? Zaten bunun içindir ki bir zaman sonra insanlar, daha dar bir alana yayılan bir başka ses tonunu yani fıskıyeyi bulmuşlardır. Kısaca fıskıye bir anlamda kısıp hanım sesidir, denilebilir.

İngilizce nasıl konuşulur?

Dilimizi damağımıza bastırarak ya da dilimizin ucunu ısırarak yapılan ve ancak bilen anlayacağı ve hak vereceği türden bir konuşmadır. Düzgün ve güzel vurgularla konuşulduğu zaman anlamadım diyecek insan yok gibidir. Ve bütün dünyada geçerliliğini korur. İngilizce, günlük ihtiyacımızı sürdürece kadar bir dağucık oluşturur.

Bir oto, ferene basınca neden durur?

Boş bir yolda araçlar bilimum hızla gitmektedir. Bu da insanlarda haklı bir "ineceğim yeri geçtim mi?" endişesine yol açmaktadır. Pek çok araştırma bunun böyle olduğuna ışık tutmaktadır. Bu ihtiyacı karşılamak için günümüzde "yeşil ışık" kullanılmaktadır. Otobüslerin kapılarının üst kısmına yapıştırılmış yeşil ışığa bastığımızda şoförün kafasında kırmızı anbul yanar ve frene basarak koca aracı bası bir hareketle durdurur. Bastığı pedal koskaca motora hükmetmiştir.

Peru nasıl bir yerdir, nasıl gidilebilir?

Peru'nun haritada belli bir yeri vardır. Limanlarıyla, istasyonlarıyla bir bütündür. Geniş etrafı sayesinde her apartmanı, her köyü güzel manzaralı ve iç açıktır. Peru'ya gitmek için Haydarpaşa veya Sirkeci'den başlanabileceği gibi, havaalanına kadar ulaşan metro sayesinde günümüzde İstanbulkart kullanarak seyahat etmek hemşehrilerimize büyük kolaylık teşkil etmektedir.

Uçan balon neden uçar?

Gazların sakıtını kanununa göre içi boş olan bir balonun uçması kanunen zaren yasaktır. Örnek: İçi su dolu bir balonu balkondan attığımızda yerden geçen yola çarparak öbeklerine ayrılır ve yakın kişileri ıslatabilir. İçi boş balon ise biraz sonra yavaş yavaş iner.

İkibuçuk nedir?

Bazen lezzetli bir'gofret veya muz yerken, sevdiğimiz bir dostunuzla bunu paylaşmak isteriz. Biz bu durumda ki kişiyizdir. Ve o ürünü bölerek yarisını öbürümüze veriniz. Bu, bir şeyin tam olmadığını, yarım olduğunu tanımlamak için kullanılan bir benzetmedir. Biz 'ikiikişi tamızdır ama o yarımıdır. Bu ikibuçuktur.

Gramer neye denir?

17. yüzyılda bir kişinin anlamsız yere kilo kaybetmemesi için gece gündüz onun yanbaşıda bekleyen üniformalı nöbetçiye "gramer" deniliyordu. Daha sonra altı bin gramer bir araya geldiğinde oluşan topluluğa ise altı okka adı verilmiştir.

Takımyıldızı nedir? Mesela

Trabzonspor'daki Burak Takımın yıldızı o'dur. Maçlardan sonra gazeteilerde oyunculara verilen dolu boş yıldızlarını toplamına da takımyıldızı denir. Bir de üç defa beş defa şampiyon olan takıma ek yıldız verilir. Ayrıca takımın çantasında bulunan yıldız tornavidaya da belki pekâlâ takımyıldızı denilebilir.

Arpa boyu yol gitmek ne demektir?

Günümüzde benzinli ve petrollü yakıtların kaynakları zor bulunmakta, araçlar pilli ya da elektrikli olmakta. Bu arada tasarruf maksadı güdülererek yapılan araçlarda mısır gibi, buğda gibi tahıllardan yakıt elde edilmekte ve teknolojiye yol alınmaktadır. A ile gitmek de böyledir. O da arpa yemektedir.

Estonya nerededir?

Avrupa'da şu sıralar pek çok ülke karışık bir şekilde sıralanmakta ve birbirlerine komşu ya da uzak olarak yaşamaktadırlar. Bunlardan bazıları diğerinin yanında ya da altında yer almaktadırlar. Almanya ile Fransa bu yanyana için güzel bir örnektir. Yanısıra İspanya ve Romanya'yı da sayabiliriz. Estonya'da bu topluluğun üyelerinden biridir ve o da onların arasındadır.

Tabanca horozu nedir?

Tarlalık bir yerde, elinde uzun tabancasıyla bir avcı geldiğinde bunu ilk farkederek, avcının anlamayacağı bir yöntem çerçevesinde ötüp dalgın durumda otlayan başka kuşları ikaz ederek uçuşa geçmelerine yarayan tedbirli ötücü kuştur.

Kabak tadı vermek ne demektir?

Geleneksel Türk yemeklerinde patlıcan veya kabak bolca kullanılır. Patlıcan, eğer kendisi kullanılmışsa, yemeğe kesif bir patlıcan tadı yayar. Fakat taze olmayan patlıcanın tadı milyonda bir de olsa kabaga çalabilir. İşte bu, acı patlıcındır. Karıyarak, imanıbayıldı gibi bir hayli tanınmış patlıcan yemekleri de Türk aile mutfağının vazgeçilmez sofralarını afiyetle süslemektedir.

PIH PIHH PIHI, KENAN'IN SAÇINI GÖR
HEMEN, ACAYIP KESTİRMİŞ MAYMUNUN
G.TÜ GİBİ OLMUŞ LEEEN... TAMAM...
PIHH PIH PIHH...

TAMAM LEN
HEMEN BAKİVER-
CEM, DURAĞA AZ
GALDI... PIHI PIHI
PIHH...

BODRUM, BODRUM Kaç kişiydik o zaman...

Bak şimdi kaç kişi olduk... Neler olmuş bu Bodrum'a yahu, son bir kaç senedir şerbeti kaçmış diyor belde esnafı... Gerçi bana göre membeyaz mantar mimarisiyle son 30 senedir Bodrum'un eski tadı yok ya neyse, Haziran ortası itibarıyla oradaydım ve bir durgunluk hakimdi... Her ne kadar sezon daha tam açılmış değildi ama bu durgunluk esnafı hayli tedirgin ediyordu. Özellikle minibüs hatlarında fay hattını aratmayan bir gerginlik var... Yeni düzenlemelerle minibüslerde bazı durumlar içinden çıkılmayacak hale gelmiş. Gümüşlük ve Kadıkalesi güzergahları paradoks şeridinde ilerliyor... Kadıkalesi hattı Bodrum'dan değil Gümüşlük'ten konmuş, yani yolcu önce zıt yöndeki Gümüşlük'e gitmeli ya da yolda giderken Gümüşlük'ten gelip Kadıkalesi istikametine gitmekte olan minibüse rastlarsa yolcunun ücreti şoför tarafından diğer şoföre canından cama verilmek üzere yolcuya aktarma yaptırılıyor...

gece uykumda Ortakent'te duramam, yolcu alamam diye sayıklıyom be yav, verin yav, verin gaykamalığa şikayet dilekçesi verin!" diye arada bir yolculara sesleniyor. Bu hattın ta işmasız, gürültüslü günün yokmuş galiba. tam bir alem... Dayı Memet'in torununa, "ben gazeteciyim, tüm bunları dergide yazıcım" dediminde, "Abicim ben bilmem dergiye, sen gaymakamlığa şikayet dilekçesi yazıver yeter be yav!" dedi... Gümüşlük durağındaki Aydınlı şoförle bu konuda muhabbet ediyoruz; "Ortakent'te yolcu indirilmez, durulmaz, yolcu alınmaz. Almakent, Durmakent olmuş yani bi şekilde dimi?..." diye soruyorum, "Valla adam vurursun bu hatta, çeker alnından tak diye vurursun..." diyor...

Bu arada tüm minibüslerin kalkış saati var, ancak dün 12:25'te bindiğiniz minibüs, ertesi gün 12:45'te kalkabilir. bu duruma; "Gayma oluveriyo bazen gayma" diyorlar ki, bu gaymalara göre saatli yani

araba yedi buçukta" diye yanıtlamış telefonun diğer ucundakini ve gelip koluğuna yine uyumaya koyulmuş. Bizim Konfüçyüs Cihat da "Hani herkes biliyordu, bak soruyorlar işte, demek bilmeyenler varmış..." Şoför yine tek gözünü aralayıp, "İyi iyi yazarsız tamam..." diyerek uykusuna geri dönmüş...

Tüm minibüslerde ayakta yolculamak kesin yasak ve cezası da 65 lira olunca seyreyle eümbüşü... Arıba'dan dostumuz Mücahit'ten dinledim bir şoförün bulduğu şu dahiyanec çözümlü; Minibüsüne 6 tane ayakta yolcu almıştır ve her zamanki trafik kontrolü yapılan yere 200 metre gibi az bir mesafe kalmıştır. Uyanık şoför ayakta 6 yolcuyla indirir ve az sonra gelip alacağını söyler, basar gider. Trafik noktasını kurallara uygun, ayakta yolcusuz geçer. 200 metre ileride trafikçilerin görmediği bir yerde, araçtaki oturanlardan 6 yolcuyla indirir ve yine onlara da az sonra gelip alacağını söyler... Geri dönüp az önce bıraktığı 6 yolcuyla alır ve yine ikinci kez kurallara uygun olarak trafik kontrolünün önünden geçer. İlerde bıraktığı 6 yolcuyla da alarak yoluna devam eder ve 65 lira ayakta yolcu taşıma cezasından Aynştayn'ı aratmayarak zekasıyla kurtulur...

Ertesi gün yine Dayı Memet'in torununun minibüsünde ve her zamanki curcunayla gidiyoruz... Bir ara telsizden diğer şoförlerden biri arıyor, açıyor Dayı Memet'in torunu ve telsizden şunlar duyuluyor: "Pi h pibb pihi, len durağa gelince Kenan'ın saçını gör hemen, acayip kestirmiş, maymunun g.tü gibi olmuş leeen... Tamam... Pihh pih pih..." Tüm minibüs, o sıcakta bir anda donup kalıyoruz. "Tamam len hemen bakivercem, durağı az gıldı, tımanı..." diye kapatıyor telsizi Dayı Memet'in torunu. Artık gülmekten balatalan yaktım. Dayı Memet'in torununa, "Valla çok aleminmiş bu sizin minibüsler, son model Ferrarim var ama yine de bu sizin minibüslerle gidip geliyorum, çok eğlenceli..." dedim. "Herkes öyle yapıveriyö zaten be yav..." dedi.

Tatilini anıttıratodaki sunakta uyuyarak ve Bodrum minibüslerinde git gel yaparak geçirdim, hakikaten çok eğlendim. Herşey dahil tatil köylerine beş çeker benim herşey hariç sahiplerim...

İlerliyoruz, Gümüşlük minibüsü yolu üzerinde olan Ortakent için yolcu alamaz, almış olsa da burada duramaz. duursa ceza öder... Öte yandan Ortakent minibüsleri Bodrum'dan dopdolu geldiği için yollarda bekleyen Ortakent yolcusu, hasta, yaşlı, çocuk çocuk demeden saatlerce beklemek zorunda... Bazı merhametli şoförler biçare yolda bekleyen yolcuları gözükara efi ruhıyla alıyorlar, yolcular da şoföre jest için "trafikçiler sorarsa rahatsızlandı, hastalandı, galbi sıkıştı, indiriverdimi dersin" diyerek inerken hastalanmış gibi yapıyorlar... İşin tuhafı yolda bekleyen yolcunun Ortakent'e gideceği nerden belli ki? Şoför duruyor, yolcuya nereye gideceğini soruyor. Ortakent ise almama nedenini tüm izahıyla anlatıp, yolcuyla kavgasını yapıp, yolcunun "gelen üç Ortakent minibüsü doluydu, neye bineyim be ya neye!" Haykırışlarına kulak tıkayıp yoluna devam etmek zorunda...

Gümüşlük şoförlerinden Dayı Memet'in torunu Memet adeta çileden çıkmış, köpürüyor, "ben her

minibüsler... Bu kayma konusunda ne duydum bakın: Bir sabah, erken ilk minibüsün kalkış saatimmiş ve daha hiçbir yolcu gelmemiş, ortada da kınse yokmuş, uyanık şoför biraz daha bekleyebilmek için ağaca asılı duran duragm saatini, tanı bir saat geri almış, böylece minibüsün biraz olsun dolması için süre kazanıvermiş... Pes diyorum, bu sefer de yerel saatte yöresel gayma yapılmış, gün boyunca minibüsler bir saat beklenmedik bir kaymayla birçok saat gaymalı galkıvenmişler...

Gümüşlük'te yaşayan Konfüçyüs Cihat anlatır... Bir sabah çok erken saatte yurt dışından gelip minibüs durağına ve Gümüşlük hattına yönelmiş. Durakta gece son arabanın saati yazıyormuş, sabah ilk aracın saati ise yazmıyormuş. Minibüste uyuklayan şoföre sormuş: "Sabah ilk aracın saatini niye yazmadınız durağa?" Şoför tek gözünü açıp yanıtlamış; "Herkes biliyo be yav..." O sırada durağın telefonu çalmış, gerinecek kalkmış, gidip telefonu açmış şoför: "Sabah ilk

TARİHTE PAMUK VAKASI

ipek özgülü

BİRİ BENDEN 4 YAŞ, DİĞERİ 6 YAŞ BÜYÜK İKİ KUZENİM VARDI BENİM... HİÇ ANLAŞAMAZ SÜREKLİ KAVGA EDERDİK KÜÇÜKKEN... BENİ ACAYIP KISKANIRLARDI...

BİRAZ BÜYÜYÜNCE, TABİ BUNLAR DAHA ÇOK BÜYÜDÜLER, BENİMLE OYNAMAZ OLDULAR. YAZLIKTA OĞLANLARLA SAĞA SOLA GİDİYORLAR, TABİ RAHAT RAHAT FİNK ATMAK İÇİN BENİ GÖTÜRÜMLÜYÖRLERDİ... ARTIK BEN ONLARI KISKANIYORDUM... 14 YAŞINDAYDIM...

Turbo Paradoks (Ada Paradoksları)

Burası Gökçeada güzelim, Sana da elveda bana da elveda...

Yirmi senelik bağlılığım süresince bu adayla ilgili duyduğum en güzel şiir. Sanırım bu adaya gelip kısa bir süre sonra giden bir meczupvarî bir şair tarafından yazılmış...

Kimler gelip geçmedi ki bu kayalıklı adadan... Birbirinden ilgi-ç birbirinden hoş insanlar... Bir daha böylelerini göremeyecek bu yerküre... Atanaş Kondayorgi, Kasavetis, Haralambo, Yani Pulya ve niceleri, üç sene önce göçüp benim de yüreğimin bir parçasını götüren Apostol... İşte geçtiğimiz hafta da demir ve sepet ustası Yaşar Abi, nam-ı diğer Paşa'nın sırası geldi... Bildiklerini bana öğreten güzel ustam Yaşar Abi göçtü gitti... Ustasını kaybeden bir insan, yalnızlık ne demek son olarak onu öğreniyor ustasından... Toprağına rahmet yağsın, hoş kokulu ayıtlar büyüştün baş ucunda... Hatırlar mısın; Apostol'umu yitirdikten sonra sepet için ayıtların kesilme zamanı olan huzurunu oir sonbahar gümü, "İsen bir adadan gidicemi artık durunam" dediğinde, "Gidemezsin dayım gidemezsin!" demiştin. "Niçin" diye sorduğumda, arkandaki yerden kışkıran ayıtları gösterip, "Hiç bir yerde bu kadar ayıt bulamazsın, işte ondan gidemezsiin!" demiştin... Hepinizi çok özliyorum hayatımdan göçüp giden dostlar, barbalar, Apostol... Ve seni şimdiden çok özledim Yaşar Abi... "Sepetin altını üstünü iyi bağlayacaksın, unutma!" derdin, asla unutmayacağım birşeyin altını ve üstünü bağlamayı... Ayıtın rumcasına "İgaría" derler, büküle-bilen mânâsına gelir ve derler ki: "Kopse ligarı'a nürüsu, tin agapı su thimisu" Ligar'a kes kokla, sevdiğini hatırla...

...Tepeköylü Sotiri'nin celepedesi, belinde iki silah, kemerinde iki dolu para kesesi ve iki güzel atıyla Anadolu'da köy köy dolaşıp hayvan alır satar-mış... Şöyle dermiş; "Hayatta neyi kullanıyorsan severek, ondan iki olması gerek" Bana bunu anlatan Bozcaadalı ruma, "Peki kadın konusunda ne diyor-du, o da mı iki tane olac-kak?" diye sorduğumda, "Zaten onu demek istiyor-du..." dedi kahkahalar atarak... Celep dedenin her ilde sayısız sevgilileri varmış...

...Ahb Barba Paraskevas ahhh... 97 yaşında hayata gözlerini yumdu geçen sene... "Senin işin neydi?" diye sorduğumda "Benim işim akılsızlık..." diye cevap verirdi... 37 yıl sonra adaya geri döndüğünde 93 yaşındaydı Barba Paraskevas ve neden ıradan gittiğini anlattı... Dedeagaç'tan bir Yunan teknesi Gökçeada açıklarında batma tehlikesi geçirir. İki teknesi olan ve sünger-cilik yapan Paraskevas Yunan teknesini kurtarıp ve gönderir... Giden tekne Dedeagaç'tan kurtarma mas-rafını göndereceğini söyler ama göndermez. Buna rağmen Barba Paraskevas adada döviz kaçakçılığı yapmak suçundan ağır ceza mahkemesince yargıla-nır... İki teknesinden birini götürmek suretiyle ada-dan ayrılır, gider. Diğer teknesi kumsalda çürür, yok olur... Avukatı 7 sene sonra davanın zaman aşımına uğrayacağını, 7 sene sonra geri gelebileceğini söyler ama o tam 37 sene boyunca gelmez adaya... Para ve döviz kaçakçılığından suçlanma neticesiyle adadan teknesini kaçırmak suretiyle Atina'da Pire Limanı'nda uzun bir müddet midyecilik (kidoni) yaparak geçinir...

...İşte bu Barba Paraskevas meşhur Kaptan Galoni'nin yakın arkadaşıdır. Kaptan Galoni'nin babası Kiriako'nun küçük tekneleri vardır sünger için ama Galoni zamanla işini çok büyütür... Sünger gibi içmede de babasını geçer... Birgün Barba Paraskevas ve Kaptan Galoni pastırma yapmaya karar verirler ve hayvan almaya giderler. Hayvanın sahibiyle sıkı bir pazarlığa girerler, adam hayvana 22 lira demiştir. Bizimkiler fiatı indirmek isterler ve 20 lira derler. Adam ikna olmaz. Meyhaneye gidelim

orda bir iki kadeh içerken konuşalım diye daha iyi pazarlık yapmak için hayvan satıcısını meyhaneye davet ederler... Fakat meyhaneye girilince içki üstü-ne içki içilir, şişenin biri gider biri gelir. Neyse sonunda adam hayvanı 20 liraya vermeyi kabul eder... Fakat meyhanede bir hesap gelir ki, 28 lira... Yani pazarlık yapalım derken 20 liralık hayvanı tam 48 liraya alırlar içki sevdasına...

...Bu Kaptan Galoni'nin oğlu Atanaş'ı dinleyin hele... Birgün babasıyla yaman bir kavgaya etmişler ve Atanaş çok kızıp babası Kaptan Galoni'ye şöyle demiş; "Ne borcum var sana vre, bi yüksük döl! Dön arkana, ödiycem onu şimdi!" demiş. Bu sözler kavgayı dindirivermiş hemen... Dediklerine göre Atina'da şehrin ortasında Karabina tüfikle gezermiş Atanaş...

...Apostol'un babası kaşer peyniri yapıp satarmış, geçimini kıt kanaat böyle kazanmış... Peynirleri de toptan hep aynı adama satarmış ve her zaman 42 kilo çıkarmış peynirler ve aynı parayı almış... Bir gün 45 kilo çıkmış peynirler ve alıcı haliyle 45 kilolu-k peynir parası vermiş. Apostol'un babası ise her zaman 42 kilo çıktığı için direktmiş ve uzun bir tartış-madan sonra 42 kilo parası alıp ve gitmiş adamın şaşkın bakışları arasında...

...Apostol'un kardeşi rahmetli Andon, birgün bir keçi alıyordu çobandan... El ele tutuşmuş kıyasıya pazarlık ediyorlardı. Satıcı çoban şöyle diyordu: "Bak Andon Abi seni severim, 80'den bi kuruş yukarı olmaz!" Andon da ısrarla "Yok A metçiğim ben de seni severim bilirsin, 120'den aşağıya olmaz!" Bunu duyunca önce inanmadım, dikkatle kulak kesildim, epeyce bir müddet sürdürdü bu para-doks pazarlığı... Evet evet, satıcı 80'den fazla iste-miyordu, alıcı ise 120'den azını vermek istemiyordu, neyse sonunda 95'te anlaşıldı... Fakat nedendir bilinmez, belki de keçi dayanamadı bu tuhaf pazarlı-ğa ve az sonra dağa kaçtı. Andon ve çoban beraberce saatlerce aradılar...

...Tek gözünü sargılı halde görünce, "geçmiş olsun, gözüne ne oldu?" diye Apostol'un eniştesi Stelyo'ya sordum. "Bir çöp kaçmıştı, çıkımsı diye karıştırdım, zedelemişim... Çöpü çıkardım doktor, na böyle kibrit çöpü kadardı... Damla verdi, ilaç verdi..." şaşkınlığımı görünce devam etti,

"Bu da bir şey mi, kışın sürekli burnum akıyordu, biç durmadı, hasta da değildim, gittim doktora, baktı baktı sonra da burnumdan tırnak çıkardı, meğerse burnuma bir tırnak kaşmış..." Bunu duyunca olduğum yere çakıldım kaldım, akla hayale sığmaz bir durum bu, insanın burnuna nasıl tırnak kaçır ki yahu? Keserken tırnak makasından sıçrayıp NBA stili bir üçükle burun potasına mı girdi acaba, yoksa kesifirken çiçeklerin içine düşmüş tırnak parçası daha sonra çiçeklere burnunu iyice yaklaştırıp derin bir şekilde koklanırken ını buruna girdi? Dedim ya hayal gücünün sınırlarını zorlayan bir durum bu...

...Ahh be Apostol... Başından hiç çıkarmadığı kepiyle herkesin deli diye bildiği Apostol yarısı türkçe, yarısı rumca kendi uydurduğu 400 kadar kelimeyle her konuda dünyaları anlatırdı... Tamam, evde yerinden kalkmadan bütün farelere tüfekte ateş edecek kadar cılgındı biraz ama bence o bir mizah satırıydı... İnanın onun ağzından, cep telefonu ve kredi kartının zararları, kuş gribinin uydurma olduğu, herşeyi Amerika'nın yaptığı gibi güncel konulardaki yorumlarını yerlere yatarak dinlerdim. "Ben de okul çok" derdi. Ellerini müthiş kullanırdı konuşurken, elleri onun cümleleri, parmakları kelimeleriydi. Parmaklarıyla kredi kartını sokar gibi yaparak "Bak Zumbo, bu çok pis, sen bu çok sok yok" derdi bana öğüt vererek çok borç yaparsın canına kastedersin sonra gibisinden "sen sona kafa gitti, para yok, patika yoldan aşağı atla..." derdi... Herşey adaya Çanakkale'den geldiği için lap topa, bilgisayara bile "Çanakkale Maklına" diye isim takmıştı. Benim de ismimi asla bilmedi, Zumbo derdi bana... Yaz günü 40 derecede benimle denize gelir, her zaman ki kollarını sıyırdığı yün gömlek, içinde annesi Katerina'nın ördüğü yılların eskitemediği yün fanila-sı, pantolonunu içine sokup baldırlarına kadar çektiği siyah yün çoraplarıyla sahilde oturup sörfçülere, "İyi

tut iyiii!" diye bağırmasını hala duyuyorum... Onu anlatmak kolay değil, çünkü anlamak kolay değil... ...Apostol birgün kadın erkek dolu duygulu bir yemekte, yemeğe davetli misafirlerden birinin babasını övgüyle anlatmaya başladı, "Senin baban ne büyük adamdı, birgün tarlada çiftleşen iki köpeği orakla ortadan ayırdı, köpeğin şeyi kopup içerde kaldı, içerde kaldı..." diye tekrarladıkça yemekteki herkes bir tuhaf oldu. ne yapacağını bilemedi. Babasının böyle hiç duymadığı akla sığmayacak bir macerasıyla sarsılan oğul da bir anı nakletmeye başladı. Babasının Birinci Dünya Savaşı sonrasında İngilizlere ait gemi batıklarını çıkarıp satan bir adamın para dolu cüzdanını bulduğunu ve aynen sahibine iade ettiğini anlatı. Dediğine göre zamanına göre üç ev satın alabilecek kadar para varmış cüzdanın içinde... Orakla çiftleşen köpek ayırma ve bulunan yüklü parayı iade etme gibi birbirine ters iki hikaye tabii ki söz konusu şahsın profili hakkında bizi paradokslar içinde bıraktıysa da Apostol zaten köpek ayırmayı da çok saygı duyarak, şabısı yücelterek anlatmıştı... ...İşte yirmi yıl kadar önce bir Yaz sonu adanın harap evlerle dolu bu köyüne geldim... Omuzlarında kafasında yedi-sekiz kedi tünemiş bir halde koca dutun altında oturan o tuhaf adamı gördüm. Sonra o hep sigara izmariti yiyen hikaye tabii ki söz konusu kafam dönmeye başlamıştı. Ardından atın üstünde hışımla kafasında keple biri geçti önünüzden ve kedilerle oturan adama küfürler salladı, sonra da elindeki on kiloluk peynir kalıbını çalılara attı, gitti. Atla tozu dumana katarak uzaklaştı... Kedili adam ise hiç kımıldamadı bile. Hayran olmuştum ikisine de, bir büyü

sarıştı etrafını... İkisi de sonradan dostum olacaktı... Atlı adam Apostol'du, kedili adam ise Haralambo. Hemen yanına oturdum Haralambo'nun, muhabbet açılışın diye çocukça sorular sordum, karşıdaki harap evi gösterip, "Bu ev kimin?" diye sordum. "Zamanındır!" cevabı öylesine sorduğum soruyu birden son derece anlamlı kılıverdi. Böylece bu köyde oturmak isteği kapladı ruhumu ve mucize eseri bir ev alıp girdim bu zaman serüvenine... Elimde keser, çekiç başladım çalışmaya... Birgün mola verdiğimde yanında soluklanırken evimin planını gösterdim

Haralambo'ya, çünkü aşağı yukarı onun evinin içini taklit etmiştim. "İşte Haralambo, burası oturma odası, burası mutfak, burası da yatak odası..." derken "Dur vre!" dedi, "Kadın nerde kadın? Önce kadını bul sonra yatak odası yap! Önce yatak odası yaparsan kadını zor bulursun sonra!..." Haralambo haklıymış, yatak odasını önce yaptım, kadın hala yok ortada... Böylece bir ışık yaktım köyde ve sonradan Apostol'un o çalılara attığı nefis peynirinden çok yiyeceğim, ta ki, pantolonunu da peynir yaptığı aynı tencerede kaynatıldığını görene kadar... Birgün de soba üstünde kaynatıldığı pantolonunu unuttu ve tencerenin dibi tuttu, pantolon börek gibi yandı...

... Ne zaman bir ayıt(ligaria) koparıp koklasam hatırlarım sevdiğimi... Bunlar hızla attığım ruh bumerangımı tutan insanlardı. Neler öğrendim şu adada neler... "Malayı iyi vuracaksın" derdi Atanaş Kondayorgi, "İyi vuracaksın ki, sıvanın yağı gitmesin!" Öyleyse artık dikeçleri kırıp üç(ü) ayıt örgülü sepetin üstünü bağlamak gerek... Elveda Yaşar Abi, sana da elveda bize de elveda...

iki resim arasında yedi fark

LeMan yaz BULMACA

Hadi görelim hafızanızı...

İki resim arasında yedi fark karikatürlerinin ikinci karelerindeki 7 farkı bulup gönderen okurlarımıza LeMan'dan envayî çeşit yaz hediyeleri... Aşağıdaki kuponu doldurup könyedeki adrese veya yazbuimaca@leman.com.tr'ye gönder, LeMan T-shirt'leri, saatleri, ciltleri adresine gelsin.

Karikatür 1	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	

Karikatür 2	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	

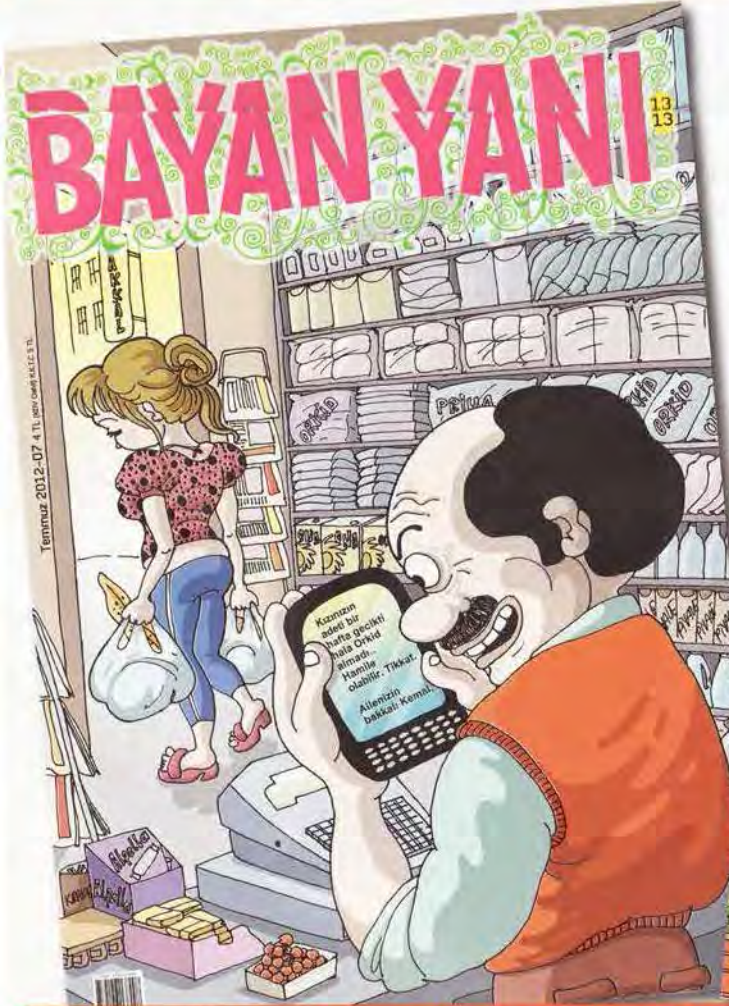
1
2
3
4
5
6
7

(balon yazılan haric...) ÇAĞIRI

5 farklı
kapak seçeneği
ile tüm satış
noktalarında

Yeni sayıları tüm satış noktalarında

